

Marian van Bergen

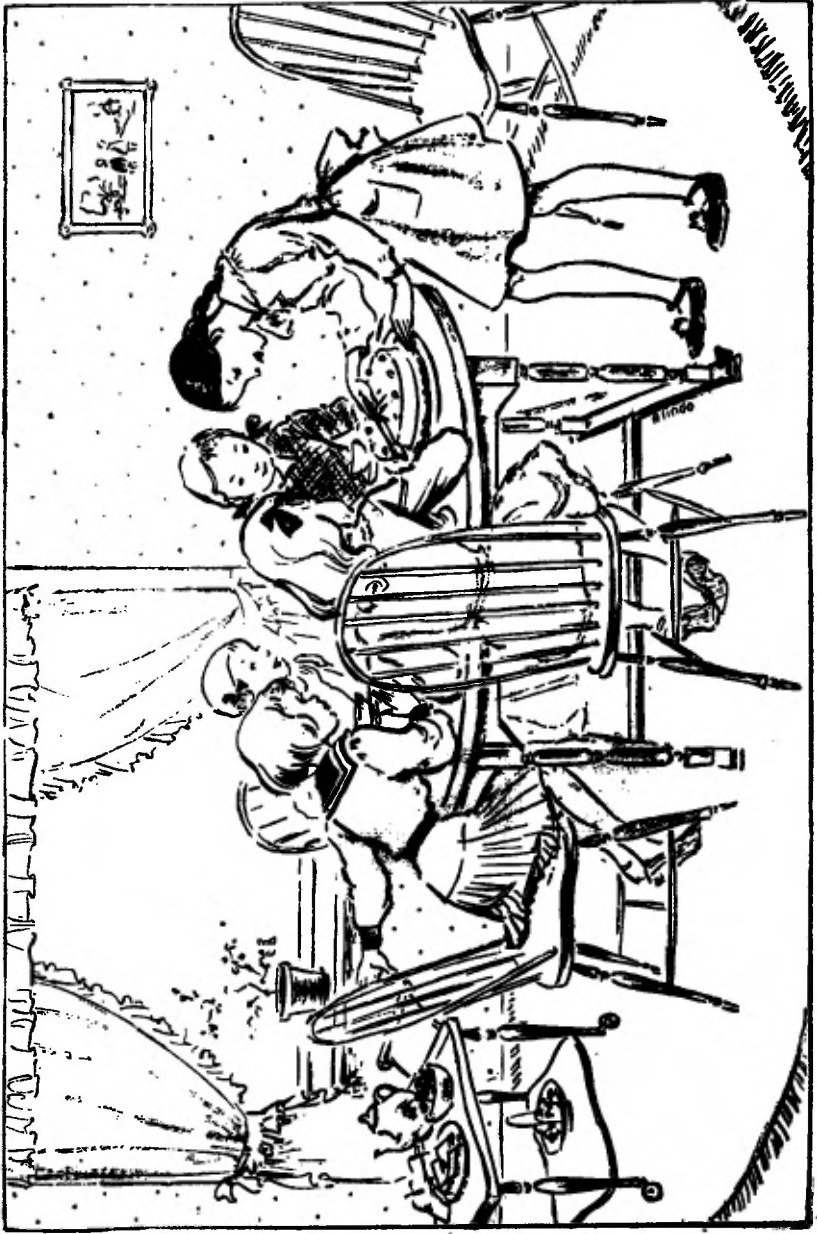

Alindo

Het meisje
voor het raam

Uitgave n.v.w.d.meinema . Delft

Het meisje voor het raam

Wariëntje mag de taart zelf aansnijden... (Zie blz. 68)

Het meisje voor het raam

door Marian van Bergen

Geïllustreerd door Adri Alindo

Derde druk

Naamloze Vennootschap W. D. Meinema - Delft

Het „Huis”

„Toe Toos”, waarschuwt Beppie, „schiet wat op, anders komen we veel te laat op school.”

Toos is bezig om haar schoenveter, die telkens losspringt, stevig vast te knopen. Ze haast zich helemaal niet. Die Bep heeft ook altijd zo'n drukte! Ze hebben nog tijd in overvloed. Je kunt toch niet met een kapotte veter lopen?

Bep staat ongeduldig te trappelen. Telkens kijkt ze naar de klok. Half negen al! Als Toos nog langer treuzelt, kunnen ze niet meer spelen bij school.

„Toe nou,” moppert ze nog eens, „als je niet voortmaakt, ga ik alleen.”

„Probeer jij dan eens,” klaagt Toos, „ik kan dat ding niet vastkrijgen. Telkens glipt 'ie weer uit m'n handen.”

Beppie knielt bij haar zusje neer. Die Toos is ook erg

onhandig. Als ze even oplet, gaat het zo! Vlug knoopt ze de twee stukken aan elkaar en rijgt de veter door de gaatjes. In een wip is ze klaar.

„Ziezo, nu gaan we, laten we maar even hollen.” Bep trekt Toos mee de deur uit. Anders blijft ze nog langer zeuren.

In de verte zien ze Hanneke en Nettie komen. Kijk, die zwaaien al. „Oe-oe,” roepen beiden, „we zijn zo bij jullie, hoor. Loop maar door!”

Op een draf halen ze even later de twee meisjes in. Ze waren ook laat vanmorgen.

Hanneke en Nettie zijn zusjes, evenals Bep en Toos. Bep is vriendin met Hanneke en Toos met Nettie. Ze lopen altijd met z'n vieren heen en terug naar school. Het is nog een heel eind, wel twintig minuten. Dat komt, omdat de meisjes zo ver buiten het dorp wonen. Maar ze vinden het niet erg. Er is altijd zoveel te bespreken onderweg! Zodoende zijn ze meestal thuis, voor ze er erg in hebben.

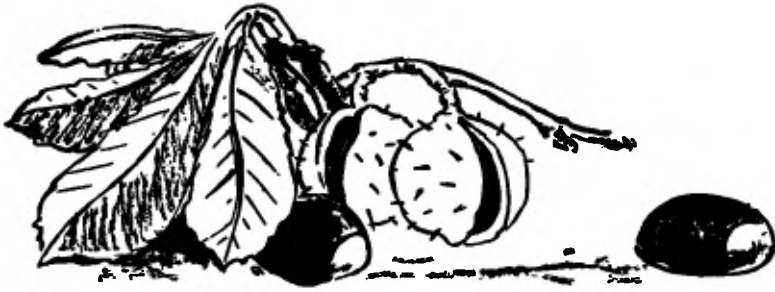
„Ken jij je versje?” vraagt Toos aan Nettie. „Ik vind het erg moeilijk. 'k Heb een hele tijd zitten leren en nu ken ik het nog niet eens.”

Nettie kan dat niet begrijpen, de meester heeft het zo goed uitgelegd. Zij kende het meteen.

Hanneke en Bep praten over heel andere dingen. Ze zitten ook al in de vijfde klas. Toos en Nettie nog maar in de vierde.

Hanneke vertelt, dat ze een nieuwe jurk gekregen heeft, groen met witte stippen. Zondag mag ze haar aan. „Moeder heeft wel tien winkels afgelopen, er was bijna niets te krijgen. Gelukkig zag ze deze ergens in een étalage hangen. Toen is ze meteen naar binnengestapt. De winkeljuffrouw wou de jurk eerst niet geven, maar een mijnheer zei, dat ze het toch doen moest.”

„Zullen we even kijken, of er nog kastanjes liggen bij het „Huis”?” stelt Toos de anderen voor. „Het heeft vannacht zo hard gewaaid. Er zijn er vast wel een heleboel afgevallen.”

Bepie schudt van nee. Het is al veel te laat. En dan . . . de baron. Voor de baron is ze altijd een beetje bang. Hij kijkt zo boos. Vaak loopt hij in de tuin, die om het „Huis” ligt. Dan waagt niemand zich in de nabijheid. Soms mogen ze van de tuinman wel eens kastanjes of beukenootjes rapen. Want er staan veel oude, mooie bomen in de tuin. Het „Huis” is ook al heel oud. Zolang de dorpsbewoners zich kunnen herinneren, heeft het er gestaan. Net aan het begin van het dorp. Veel leven en beweging is er niet in. Altijd zijn de gordijnen gesloten. Het lijkt wel, of er geen mensen wonen. Het heeft iets geheimzinnigs, dat grote gebouw. Vooral de kinderen kijken er een beetje schuw naar, als ze in de laan kastanjes zoeken. En als de baron in aantocht is, hollen ze allemaal hard weg. Toch heeft hij nog nooit een lelijk woord tegen hen gezegd.

Niemand kent hem eigenlijk. Hij bemoeit zich niet met de mensen. Alleen met de tuinman maakt hij af en toe een praatje over de bloemen en planten. Daar schijnt de baron veel belangstelling voor te hebben. De tuin ziet er ook altijd keurig uit.

Hanneke en Nettie voelen er wel voor, om nog even naar de kastanjes te gaan kijken. Het is pas tien voor negen, ze zijn nu zo bij school.

Als de meisjes bij de oprijlaan komen, zien ze dat de grond bezaaid ligt met die glanzende, bruine dingetjes. Toos vliegt er meteen op af. Ze ziet een heel mooie liggen en bukt zich

al om haar op te rapen. Dan, ineens, krijgt ze een por van Beppie in de rug. „Kijk daar eens,” fluistert deze, en wijst naar het raam, „daar ligt iemand in bed. Het gordijn is op zij geschoven.”

Ze staan alle vier stil. De kastanjes zijn vergeten.

„Het lijkt wel, of er iets beweegt,” zegt Hanneke, „iets wits. Wat zou dat zijn?” Voorzichtig lopen ze een eindje de laan in. Toos en Nettie kijken goed uit of de baron niet in 't zicht is.

Bep tuurt naar het gordijn. Af en toe beweegt het; een hand komt te voorschijn.

„Daar ligt een meisje in bed,” roept Toos ineens, „kijk, ze wuift naar ons.”

De vriendinnen zijn nu heel dicht bij het raam genaderd. Beppie en Hanneke durven eigenlijk niet verder te gaan. Als de baron eens komt?

Maar hun nieuwsgierigheid wint het, ze willen graag het meisje van dichtbij zien.

„Wie zou dat zijn?” vragen ze zichzelf af. „Hoe komt dat meisje daar? Zou ze ziek zijn?”

Het meisje lacht nu tegen hen en wuift nogmaals. „Daag”, roept Beppie plotseling en Toos roept ook: „Daag!” Alle vier zwaaien ze naar het meisje. „Wat ziet ze bruin,” fluistert Nettie, „net of ze altijd in de zon gelegen heeft.”

Daar horen ze voetstappen in de verte. O, als het de baron eens is?

Meteen zetten ze het op een lopen, zo hard ze kunnen. Stel je voor, als hij hen hier eens vond! Vlak bij het „Huis”!

Buiten adem staan de meisjes weer op de weg. Beppie's hart klopt van rikketiketik. Angstig kijkt ze, of er nog iemand te voorschijn komt. Doch er gebeurt niets. Misschien is het de tuinman geweest.

Even wuiven ze nog naar het kind. Met z'n vieren roepen ze heel hard: „We komen wel terug, hoor! Daag!”

Dan rennen ze, zo hard hun benen het toelaten, naar school. Het is op slag van negen uur. „Wat akelig,” hijgt

Toos, „om bij de baron in huis te wonen. Ik zou vast het niet durven. Hu! En dan nog wel, als je ziek bent.” Ze kan haast niet praten van het harde hollen, maar dit moet ze toch even zeggen. Hanneke begrijpt niet, wie dat meisje is. De baron heeft toch geen kleine kinderen? Hij is al zo oud.

Thuis vertellen ze, wat ze gezien hebben. De moeder van Toos en Beppie snapt er ook niets van. En Hannekes moeder heeft nooit van een meisje gehoord. De baron heeft maar één zoon gehad en die is indertijd naar Indonesië gegaan. Maar dat is al heel lang geleden.

„Morgen gaan we weer kijken,” zegt Nettie, „en dan proberen we wat dichterbij het raam te komen. Ik durf best.”

„Ik ook,” beweert Hanneke, „ik ben nooit bang. En Bep en Toos durven ook wel. Dan gaan we wat eerder van huis.”

Het meisje voor het raam

De volgende dag zijn de vier vriendinnen al vroeg op stap naar school. Zelfs Toos heeft helemaal niet getreuzeld met het één of ander.

Ze zijn erg nieuwsgierig naar het vreemde meisje. Stevig gearmd lopen ze met z'n allen de weg af.

„Durf jij?” vraagt Nettie, als ze dicht bij het „Huis” gekomen zijn. „Zou de baron niet om de hoek komen?”

„Ik ben niet bang,” pocht Toos. „Hij kan ons toch niet krijgen, als we hard weglopen.”

„Nou, schep maar niet zo op,” verdedigt Hanneke haar zusje. „Wie holde gisteren het eerst weg? Jij durfde helemaal niet ver de laan in.”

Dat laat Toos zich niet zeggen. „Niks van waar, ik durfde wel, maar m'n voet deed zo'n pijn en daarom kwam ik wat achteraan.” Beppie lacht ongelovig. „Ja, dat zal wel, jij verzint altijd wat. Je wil natuurlijk niet weten, dat je bang voor de baron bent.”

Bijna krijgen ze ruzie, de zusjes. Maar plotseling vergeten ze hun kibbelpartij, want daar, voor het raam, zwaait het meisje weer uit alle macht.

„Kom”, wenkt ze met de hand, „kom gauw.”

Voorzichtig stappen de meisjes de oprijlaan in. Toos kijkt voor alle zekerheid maar goed uit, of er nergens onraad dreigt. Er loopt gelukkig niemand in de tuin.

„Baronnen slapen altijd lang,” fluistert Nettie haar vriendin in 't oor. „Die hebben natuurlijk niets te doen. En daarom blijven ze lang in bed liggen.”

Toos hoopt maar, dat Nettie het bij het rechte eind heeft. Hoe langer de baron slaapt, hoe liever het haar is.

Opeens geeft Hannie een gillette. Ze hoort geritsel in de struiken. Alle vier staan ze doodstil. Beppie gluurt voor-

Het viertal staat nu vlak bij het raam.

zichtig om de hoek. Toos wil er al van door gaan, maar Nettie begint zomaar hardop te lachen. Wie komt daar uit de struiken te voorschijn? Een grote, zwarte poes, die verschrikt naar de meisjes kijkt.

„Ksst”, roept Bep, „maak dat je weg komt. Wat doe je hier?” De poes is er al van door, zij moet niets van vreemde mensen hebben.

Het viertal staat nu vlak bij het raam. Hanneke ziet, dat het meisje zwarte vlechten heeft en bruine ogen.

Niemand zegt wat. De vriendinnen niet en het meisje niet. Ze zijn allemaal een beetje verlegen.

Toos begint het eerst te lachen. Dan Bep en Hanneke en Nettie ook. Het is zo gek, om elkaar alleen maar aan te kijken. Ook het meisje lacht nu. Meteen is het ijs gebroken.

„Hoe heet jij?” waagt Nettie te vragen. „Warlientje”, lacht het kind. „Ik heet Warlientje.”

„O”. Even is het stil. „Wat een vreemde naam,” denkt Bep.

„Ben je ziek?” informeert Toos verder. „Natuurlijk, kind, dat zie je toch?” antwoordt Hannie voor Warlientje. „Anders lag ze niet in bed.”

Het meisje knikt. „Ik moet nog heel lang blijven liggen, zegt de dokter. 'k Mag helemaal niet lopen, net zo saai.” Warlientje knippert even met haar ogen. Hé, wat zou ze graag met die meisjes meegaan. Fijn in de tuin spelen, verstopperij of zo.

„Och, wat naar,” zucht Toos. „Vind je het niet akelig om bij de baron in huis te zijn? 't Lijkt me echt eng, hoor!”

Warlientje draait zich helemaal om. „O nee, het is mijn grootvader, hij is erg lief voor me.”

„O!” Weer even stilte. De vriendinnen weten zo gauw niet, wat ze zeggen zullen. Dom ook, om dat te vragen. Toos moet haar mond maar een beetje houden.

„Ben je al lang ziek?” waagt Bep na een poosje te vragen. „Wanneer ben je hier gekomen? We hebben je nooit eerder gezien.”

Warlientje vertelt, dat ze in Indonesië ziek geworden is. Toen is ze met de boot naar Holland gekomen. Eerst heeft ze vier weken in een ziekenhuis gelegen en daarna hebben ze haar bij grootvader gebracht. Hier blijft ze nu voorgoed.

De meisjes kijken met bewondering naar Warlientje. Helemaal uit Indonesië! Daarom ziet ze natuurlijk zo bruin.

„Wat een lange reis zal dat geweest zijn,” zegt Hanneke. „Indonesië is zeker verschrikkelijk ver. Zijn je vader en moeder ook hier?”

Even slikt Warlientje iets weg. „Ik heb geen vader en moeder meer. Ze zijn allebei gestorven, omdat het oorlog was.”

Nu is het doodstil. Toos krijgt tranen in de ogen en de anderen moeten ook bijna huilen. Ze vinden het alle vier zo erg.

Warlientje ligt stil voor zich uit te staren. Haar gedachten zijn opeens weer in dat verre, warme land, waar het vroeger zo heerlijk was, toen vader en moeder er nog waren. Maar toen die vreselijke oorlog kwam, veranderde alles. Vader werd weggehaald; Warlientje heeft hem nooit weer gezien.

„We komen elke dag bij je kijken, hoor,” belooft Bep hartelijk. „En dan vertellen we je alles van school en zo. En we zullen ook kastanjes voor je zoeken en beukenootjes.”

Meteen slaat de torenklok negen uur. „O”, roept Hanneke verschrikt, „kom gauw mee, we komen veel te laat op school.” Hard hollen ze weg, onderwijl nog naar Warlientje wuivend. „Daag, tot morgen, hoor, daag.”

Warlientje zwaait net zo lang, tot ze uit het gezicht ver-

dwenen zijn. Ze lacht al weer. Wat aardig van die meisjes, dat ze elke dag willen komen. Ze heeft hun namen nog niet zo goed onthouden. Maar dat komt wel. Morgen zal ze nog eens vragen.

De vier vriendinnen zijn al hijgend op het schoolplein aangekomen. Er is geen kind meer te zien. O, als de deur maar niet gesloten is! Dan kunnen ze nog net binnen glippen.

Doch als ze op de stoep staan, blijkt de deur onherroepelijk dicht te zijn. Toos duwt er met haar knie tegenaan, maar 't geeft niets. Er is geen beweging in te krijgen.

Wat nu? Dat betekent straf, weten ze. Nettie begint bij voorbaat al te huilen. Mijnheer Oostman, het hoofd, is erg streng voor telaarcomers. Vooral als het eigen schuld is.

„Bel jij maar,” zegt Toos tegen Beppie, „jij bent de oudste.” Ja, Bep begrijpt wel, dat het er van komen moet. Hoe langer ze wachten, hoe erger het wordt. Er is niet veel moed voor nodig, om even aan de bel te trekken, maar dan . . .

Met kloppende harten wacht het viertal op de dingen, die komen zullen. Wat duurt het lang, eer er iemand komt! Eindelijk gaat de deur open. Een jongen uit de hoogste klas zegt, dat ze allemaal bij mijnheer moeten komen.

„Gelukkig maar, dat we met z'n vieren zijn,” denkt Hanneke. „Als je alleen was, zou het veel akeliger zijn.”

„En, waar komen de dames zo laat vandaan?” vraagt mijnheer Oostman. „Kunnen ze niet meer op de klok kijken?” Hij haalt z'n horloge te voorschijn. „Welke tijd wijst dit aan?” Het horloge wordt voor Bep neergelegd. „Kwart over negen,” stamelt deze. Ze wou maar, dat ze goed en wel in haar eigen klas zat.

„Zo! Dat is dus een kwartier te laat op school.” Donker kijken mijnheers ogen van achter de grote bril naar de meisjes. Toos draait tenminste haar hoofd maar gauw de andere kant op.

„We stonden bij Warlientje en toen sloeg de klok ineens negen uur en toen zijn we meteen weggehold,” begint Bep hun telaarcomen te verklaren.

„En ze heeft geen vader en geen moeder en is alleen bij die akelige baron,” voegt Toos er in één adem bij. „En ze komt helemaal uit Indonesië.”

Mijnheer Oostman kijkt ongelovig. „Wat vertel je daar allemaal?” Hij vindt het een vreemd verhaal. Spelden die kinderen hem wat op de mouw? Veel begrijpt hij er niet van.

Hanneke krijgt moed. Mijnheer schijnt toch niet zo verschrikkelijk boos te zijn. Ook Toos en Nettie willen meer vertellen.

Ze beginnen alle vier tegelijk. „Ja, meneer, en ze dee' met de hand zo . . .” Toos zwaait met haar ene arm in de lucht. „Enne . . . enne . . . ze hilde een beetje, omdat haar moeder dood is . . . enne . . . ze moet nog heel lang in bed liggen.”

„Hoor eens,” zegt mijnheer, „laat Bep alleen vertellen. Zo snap ik er geen steek van.”

Bepie zegt alles, wat ze van Warlientje weet en ook, dat ze zo'n medelijden met haar hebben. Ze is ineens niet bang meer.

Mijnheer Oostman luistert. Even trekt een glimlach langs zijn gezicht.

„Zal ik eens wat zeggen?” begint hij plotseling. „Ik vind het erg aardig, dat jullie het zieke Warlientje opzoeken. Dat moet je maar veel doen, als het van mijnheer de baron mag. Maar denk er om, niet te laat op school hoor! En nu, mars, gauw naar je klas.”

Verlicht halen de meisjes adem. Ze krijgen niet eens straf. „Dag, meneer,” knikken ze één voor één en stappen dan rustig hun eigen lokaal binnen. Meester is aan het vertellen, als ze binnen komen. Hij wenkt hen, dat ze direct naar hun plaats moeten gaan. Straks zullen ze verder praten.

Een paar jongens trekken rare gezichten. „Daar zal wat voor jullie opzitten,” fluistert er één.

Gelukkig valt het erg mee. Nu de meester hoort, dat ze van mijnheer Oostman geen straf gekregen hebben, laat hij het maar zo. Die is altijd rechtvaardig, dat zal dus wel in orde zijn.

„Ik vind het een aardige man,” zegt Toos beslist, als ze uit school naar huis lopen. „Hij was niet eens boos.”

Hanneke en Bep bevestigen dat. „Eerst keek hij erg kwaad, toen was ik wel een beetje bang,” bekent Beppie, „maar later kon je wel zien dat hij het niet meende.”

„Zielig van Warlientje, hè,” begint Toos weer. „Ze heeft niet eens een moeder en dan bij die baron, brr!” Toos rilt bij de gedachte. Als haar dat eens overkwam.

„Ze zei anders, dat haar grootvader lief voor haar was,” meent Hanneke. „’t Kan best. Misschien is hij voor Warlientje wel aardig.”

De drie andere meisjes beamen het. Natuurlijk heeft Hanneke gelijk. En misschien is de baron niet zo brommerig als zij wel denken. Ze kennen hem eigenlijk niet eens. Want ze hollen altijd weg, als hij er aan komt.

„Zou ze wel speelgoed hebben?” vraagt Nettie. „Ze mag best een boek van me lezen.” Hé ja, dat vinden Bep en Hanneke en Toos een mooi plan. Ze zullen het morgen direct aan Warlientje vragen. Dan brengen ze elk om de beurt een boek mee. Daar zal het meisje voor het raam vast wel blij mee zijn.

Ze spreken af, om morgenochtend een kwartier eerder van huis te gaan. Anders is er kans, dat ze weer te laat komen.

„Tot morgen,” roepen ze elkaar toe, als ze bij Bep en Toos d’r huis zijn. „Daag!”

Thuis vertelt Beppie meteen alles aan moeder. „Vindt U het niet verschrikkelijk,” zegt Toos, „ze keek zo . . . zo . . . ja, ik weet niet hoe ik het zeggen moet.” Toos is weer vol medelijden. Telkens moet ze aan Warlientje denken.

Moeder vindt het ook heel erg, als een kind zo vroeg haar ouders moet missen. Dat meisje zal wel veel verdriet gehad hebben in het verre land. En toch verlangt ze er misschien weer naar. Want nu is ze in een land, waar alles vreemd voor haar is.

„Jullie moeten maar lief voor Warlientje zijn,” besluit moeder.

Nadere kennismaking

Warlientje ligt al uit te kijken, als de vier meisjes de volgende morgen weer lang het „Huis” komen. Toos ziet meteen, dat de gordijnen wijd open zijn. En ze ziet ook Warlientje wenken en zwaaien.

Op een drafje lopen ze de laan in. Beppie waarschuwt, toch vooral goed uit te kijken of de baron niet plotseling te voorschijn komt.

„Zou ze nog erg verdrietig zijn?” vraagt Hanneke. Maar als ze bij Warlientje komen, zien ze, dat dit gelukkig niet het geval is. Haar gezichtje staat blij en vrolijk. Ze vindt het toch zo leuk, dat haar vriendinnen, zoals zij ze in gedachten noemt, weer komen. Ze is ook helemaal niet meer verlegen.

„Zeg, was de meester boos, toen jullie gister te laat kwamen?” informeert ze meteen. Bep en Hanneke vertellen het hele verhaal. „Fijn dat jullie geen straf kregen,” zucht Warlientje, „dan was het mijn schuld geweest. Ik was al zo bang, dat jullie niet meer zouden komen”.

„We hadden het toch beloofd.” Zegt Toos, „we komen je elke morgen goeie dag zeggen, hoor!”

Warlientje wil graag weten, wat ze op school allemaal doen. Zij is nooit op school geweest. Dat kwam omdat het oorlog was. Ze moesten toen naar een kamp. Daar was wel een juffrouw, die de kinderen lezen en schrijven leerde. En mooi vertellen kon ze, nou! Van Roodkapje en Sneeuwvitje, prachtig was dat!

Beppie en Toos en Hanneke en Nettie luisteren. Ja, oorlog is er ook in Nederland geweest. Ze waren altijd erg bang, als er bommen vielen of geschoten werd. En toen vader onderduiken moest, was het ook lang niet prettig. Om van de honger nog maar te zwijgen!

En ze ziet ook Warlientje wenken en zwaaien.

Maar dit van Warlientje lijkt hun nog erger. Zij moest alles missen.

„Kom even binnen,” nodigt het meisje, „het is niks leuk, als jullie aldoor buiten staan. Bel maar aan de deur opzij, dan doet Bertha wel open.”

„Bertha is het dienstmeisje van grootvader, zie je,” verklaart ze verder, als ze de verschrikte gezichten van het viertal ziet. „En ze is echt aardig.” Doch niemand van de vriendinnen verzet een voet. Hoe haalt die Warlientje het in haar

hoofd. Zomaar bij de baron aanbellen, wie zou dat durven? Nooit van z'n leven!

„Wil je niet?” vraagt Warlientje teleurgesteld. „Of is het al te laat?”

Toos neemt het woord. „We zijn bang voor de baron, weet je, hij jaagt ons vast weg. Hij kijkt altijd zo kwaad!”

Het meisje voor het raam moet daar erg om lachen. „Grootvader zal het best goed vinden, hij is helemaal niet boos. Ik dacht het eerst ook, maar hij is net zo aardig. Ik mag alles van hem.”

Maar al zegt Marlientje honderd keer, dat haar grootvader aardig is, voor geen geld van de wereld bellen ze aan bij de baron.

„Ik zal het vandaag zelf vragen,” beslist Warlientje, „als het mag, doen jullie het dan?”

„Natuurlijk,” roepen ze uit één mond, „dan durven we wel.” Stel je voor, zij vieren bij de baron in huis. Wat zullen de kinderen van school zeggen! Dat gebeurt niet elke dag.

„Nu gaan we maar,” zegt Beppie, „anders komen we weer te laat. En dan zal het niet zo goed aflopen als gister.”

„Tot morgen dus,” beloven ze. 's Middags moet Warlientje slapen, dan zijn de gordijnen dicht.

De meisjes draaien zich om en willen de laan uitlopen. Maar dan, o schrik, komt de baron om de hoek. Toos ontdekt hem het eerst. Ze zet het meteen op een lopen en holt de tuin uit. Hanneke, Bep en Nettie willen haar voorbeeld volgen. Doch dat zit hun niet glad, want de baron pakt Beppie bij de arm. „Ho, ho,” lacht hij, „wat een haast ineens. Jullie zijn toch vriendinnen van Warlientje?”

„Ja mijnheer de... e... baron,” hakkelt Bep verward, „wij... e... we...”

Warlientje steekt haar hoofd door het raam. „Ja, grootvader en mogen ze Woensdagmiddag bij me komen? Ze denken, dat u het niet goed vindt.”

Een beetje angstig kijken de meisjes naar het gezicht van de baron. Zal hij nu boos worden? En zeggen dat ze nooit

meer bij het raam mogen komen? Integendeel. De baron is helemaal niet boos. Z'n stem klinkt vriendelijk, als hij zegt: „Natuurlijk mag dat, ik zal het zelfs zeer prettig vinden, wanneer jullie mijn kleine Warlientje bezoeken. Dat wordt een echt feest voor haar Woensdagmiddag. Zullen we dat dus maar afspreken?”

„Graag, meneer de baron,” roepen ze alle drie in koor, „enne, . . . mag Toos ook meekomen?”

„Wie is Toos? Misschien het meisje, dat daarnet zo hard wegliep?” Een beetje verdrietig zegt de baron het.

Hanneke knikt. „Ze dacht, dat we maar niet zo naar het raam mochten lopen en dat u daarom boos zou worden.”

De baron begrijpt het wel. „Ze mag gerust meekomen, hoor en dan hoop ik, dat jullie een gezellige middag zullen hebben.”

Beleefd zeggen de meisjes goedendag. Naar Warlientje zwaaien ze nog eens. Nu moeten ze toch nodig weg.

Toos staat vol ongeduld bij 't hek te wachten. Wat duurt het lang! Zou de baron hen meegenomen hebben?

Eindelijk, daar zijn ze. „Wat zei 'ie wel,” informeert Toosje. „Was 'ie erg kwaad?”

„Niks hoor,” pocht Hanneke. „Het was net zo gek, dat jij zo hard wegliep. Hij vroeg, waarom je dat deed.”

Toos krijgt een kleur. Zou de baron dat werkelijk gevraagd hebben?

„En Warlientje vroeg, of we Woensdagmiddag mochten komen en dat vond haar grootvader direct goed,” vertelt Nettie opgewonden. „Fijn jò, we gaan lekker bij de baron op bezoek.”

„Ik mag toch ook mee?” vraagt Toos angstig. Was ze maar niet weggelopen. Dan had zij ook met die deftige mijnheer gesproken. Onzeker kijkt ze naar haar zusje.

„Ja hoor,” stelt Bep gerust, „ik heb het gevraagd en het mag best.”

„Hoe durfde je,” bewondert Toos. „Fijn, dat je het voor

me vroeg." Van dankbaarheid knijpt ze haar zusje in de arm. „En gaan we de hele Woensdagmiddag?"

Nog net bijtijds komen ze op school. Het is een hele toer om deze morgen het hoofd bij 't werk te houden. Als je zo vol gedachten zit over de komende gebeurtenissen, dan is dat geen wonder.

Dan heb je geen belangstelling voor de rivieren in Engeland. En dan kun je niet begrijpen, waarom je al de bergen van Zwitserland uit je hoofd moet kennen.

Op bezoek bij Warlientje

Woensdagmiddag klokslag drie uur stappen Bep, Toos, Hanneke en Nettie naar het „Huis”. Met hun Zondagse jurken aan zien ze er maar wat deftig uit. Bep en Hanneke hebben ieder een zakje lekkere balletjes in hun tas en Toos en Nettie dragen een bos bloemen. Dat is allemaal voor Warlientje. „Als je op bezoek gaat,” zeiden de moeders, „moet je ook wat meebrengen. Dat hoort zo.”

Nu het er op aan komt, zijn ze toch wel wat verlegen. „Durf jij te bellen?” vraagt Toos aan Hanneke. „Jij bent de grootste. En jij moet dan maar zeggen, wat we komen doen.”

Hanneke is het daar helemaal niet mee eens. „Nee hoor, we moeten tegelijk op de stoep staan en tegelijk wat zeggen, als de deur open gaat.”

Beppie beweert, dat zoiets onmogelijk is. „Je kunt toch niet met z'n vieren gaan praten? Dat staat zo gek. En dan nog wel bij de baron!”

„Doe jij het dan,” stelt Hanneke voor, „ik durf het niet, hoor!”

Bij het hek zien ze Warlientje al wuiven. Ze lacht zo vrolijk. „We komen al,” roept Toos vanuit de verte, wat haar een por van Bep bezorgt.

„Schreeuw toch niet zo, kind. We zijn in de tuin van de baron.” Toos begrijpt niet, waarom dat niet mag. De bomen hebben toch geen oren? Als ze niet hard roept, verstaat Warlientje er niets van.

Met kloppende harten staan ze voor de deur. „Zou de baron zelf open doen?” fluistert Toos. „Welnee meid, dat doen baronnen nooit,” wijst Hanneke terecht. „Wat denk je nou!” Die Toos kan zulke domme vragen doen.

Plotseling drukt Bep haar vinger op de bel. Zij is de dapperste! Daar gaat 'ie dan! Tingeringe-ring... Ze grijpen mekaar stevig vast.

„Ik hoor wat,” mompelt Nettie, „luister maar goed.” Meteen gaat de deur open. Een keurig gekleed meisje staat voor hen. Ze heeft een zwarte jurk aan en een hagelwitte schort voor. „Dat is zeker Bertha,” denkt Toos. „Wat ziet ze er deftig uit.”

„Komen jullie Warlientje bezoeken?” vraagt het meisje vriendelijk. „Ja, mevrouw,” antwoordt Toos voor de anderen, „wij zijn vriendinnen van haar.”

Bep geeft Toos een duw in de rug en schudt het hoofd. Dat meisje is natuurlijk geen mevrouw, ze is niet eens getrouwd. „Juffrouw”, moet je zeggen!

„Geef je mantels maar hier. Kijk, daar is de kapstok.” Bertha wijst naar een nis in de muur. Ze helpt de meisjes hun mantels ophangen.

Het viertal kijkt haar ogen uit. Wat een brede gang! En dan die prachtige, dikke lopers. Je zakt er helemaal in weg. Toos en Nettie durven er bijna niet met hun schoenen op te lopen. Voorzichtig, op hun tenen, gaan ze achter Bertha aan. „Ziezo, hier zijn we er.” Bertha duwt een deur open. „Kijk eens, Warlientje, hier zijn je vriendinnen.”

Vier stoelen staan klaar om het bed. „Ga maar zitten,” nodigt Warlientje. „Fijn dat jullie gekomen zijn.”

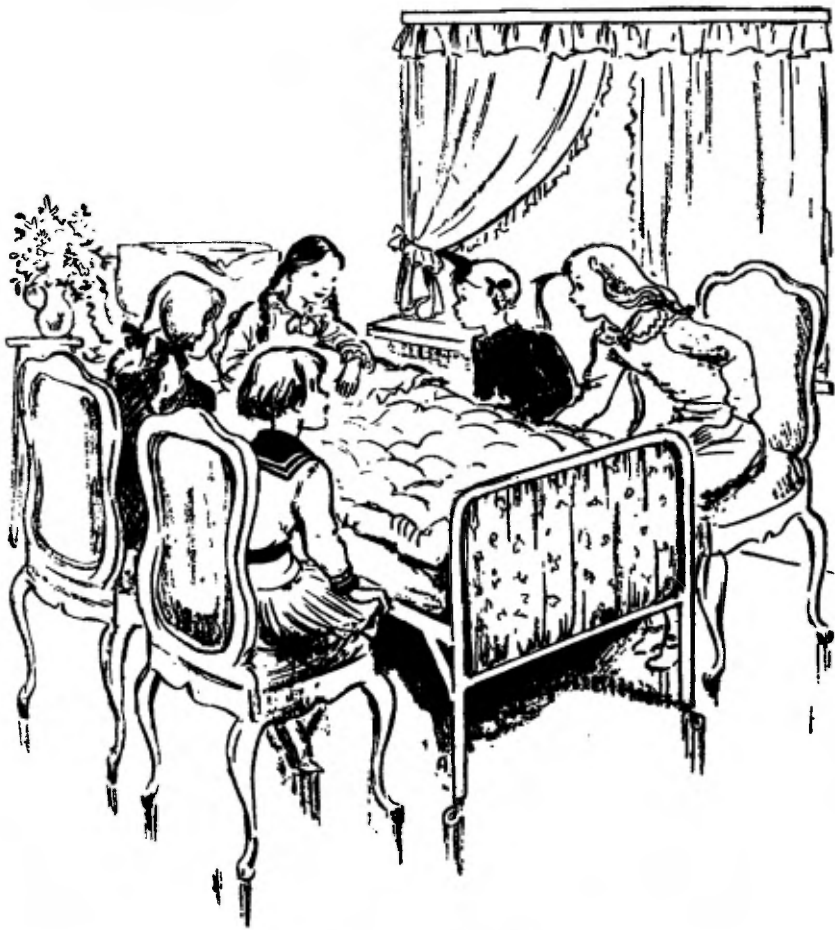
Toos kijkt eens om zich heen. Wat een kamer! Wel tweemaal zo hoog als de hunne. En wat een mooie schilderijen hangen er aan de wand. 't Behang vindt ze wel wat donker. Maar de stoelen zijn heerlijk: als je flink hard neerploft, ga je vanzelf weer omhoog.

Eerst zijn ze allemaal een beetje stil. Zo voor het raam durf je beter te praten. Nu zijn ze echt op visite.

Warlientje begint te vertellen over Indonesië.

„Is het daar altijd warm?” vraagt Beppie. „Heerlijk, dan hoef je nooit een mantel aan.”

„Mag je nou helemaal niet uit bed?” informeert Toos.

Nu zijn ze echt op visite.

„En heb je ook pijn of zo?” Warlientje schudt het hoofd. „Het duurt zo vreselijk lang,” klaagt ze. „Ik zou zo graag beter willen zijn. Ik moet altijd maar in dat nare bed liggen.”

De meisjes schrikken even van dat verdrietige gezicht. Ja, het is wel erg, nooit kan ze fijn buiten spelen. Nooit kan ze hard hollen of kastanjes zoeken.

„Je moet elke avond maar aan de Here Jezus vragen,

of Hij je beter wil maken," zegt Hanneke zachtjes. Ze krijgt er een kleur van. „De Here Jezus kan toch alles?"

„Wie is dat?" vraagt Warlientje hoopvol. „Waar woont de Here Jezus?"

Toosje en Bep en Hanneke en Nettie kijken verbaasd naar het meisje in bed. Weet Warlientje niet wie de Here Jezus is? Heeft ze nog nooit van Hem gehoord?

„De Here Jezus," zegt Toos eerbiedig, „is de Zoon van God. Hij woont in de hemel, heel hoog." Ze wijst door het raam naar boven. „Zie je en Hij hoort en ziet ons altijd, overal waar we zijn."

„Ziet Hij mij dan ook?" wil Warlientje weten. Nu neemt Hanneke het woord.

„Natuurlijk, God ziet iedereen, het geeft niet, waar je bent."

„En God weet alles van je," voegt Beppie er bij, „alles, weet je, alle mensen kent Hij."

Warlientje is stomverbaasd. Zoiets heeft ze nog nooit gehoord. „En kan Hij mij ook beter maken?" vraagt ze ongelovig.

„Vast en zeker," overtuigt Hanneke. „God kan alles, wat Hij wil. Hij heeft alles gemaakt, de bomen en de bloemen en de mensen en de dieren en nog veel meer. Dat is al heel erg lang geleden, nou en . . ."

Hanneke weet niet precies hoe ze nu alles aan Warlientje moet vertellen. Het is ook zo moeilijk. Jammer, dat hun nieuwe vriendinnetje niet naar school gaat, dan zou de meester het haar uit kunnen leggen.

Doch Warlientje wil steeds verder horen. „Hoe weten jullie dat allemaal, wie heeft je dat verteld?"

„Het staat in de Bijbel," legt Toos uit, „en wat daar in staat, is echt waar. Vertelden ze bij jullie op school nooit Bijbelse geschiedenis?"

„O nee," zegt ze er gauw achteraan, „jij ging niet naar school."

„Hoe moet ik dat vragen!" wil Warlientje weten? „Je weet

wel, van dat beter worden. Ik zie de Here Jezus nooit.”
„O,” vertelt Bep, „dat kan evengoed. Niemand kan God zien, maar Hij ziet ons altijd. Nou, zie je, dan doe je je ogen dicht en vouwt je handen, want dat is eerbiedig. En dan vraag je het maar gewoon.”

Warlientje ligt diep na te denken. Nog nooit heeft iemand met haar over deze dingen gesproken. „Is het echt waar?” vraagt ze nog eens voor alle zekerheid. „Is het echt waar?”

Maar aan de gezichten van haar vriendinnen ziet ze wel, dat deze haar niet voor de gek houden. Ze moet het dus wel geloven.

Zou moeder dat geweten hebben? Vast niet, anders had ze het haar wel verteld. En vader wist er misschien ook niets van.

Warlientje begint te vertellen over moeder. Moeder hield zo van Indonesië. Ze was er geboren. En ze kon zo prachtig zingen. In het kamp zong ze ook vaak voor de mensen. Dan was het heel stil, want iedereen luisterde.

„Was ze toen nog niet ziek?” informeert Hanneke.

„Nee, eerst niet, maar later wel. Toen werd het heel erg. En toen . . . toen moest ze weg . . . en ik mocht niet mee.” Even is het stil. Geen van allen durft iets te zeggen.

„Nou, en toen heb ik zo gehuild, en later mocht ik nog even naar moeder toe, om gedag te zeggen . . . Ze lachte toen tegen me en zei . . . dag m'n lieve, kleine Warlientje . . .”

Hanneke en Bep hebben tranen in de ogen. Ook Toos en Nettie kunnen zich niet meer goed houden. Die arme Warlientje! Ze hebben zo erg veel medelijden met haar en beloven zichzelf, altijd lief voor het nieuwe vriendinnetje te zijn.

„Hoor eens, Warlien,” probeert Toos te troosten, „wij zijn jouw vriendinnen, hoor, en we blijven het altijd. En we zullen je alles vertellen en een heleboel eikels en beukenootjes voor je zoeken. En je mag al onze boeken lezen, echt waar!”

Het meisje in bed lacht door haar tranen heen. „Ik ben

zo blij, dat jullie bij me komen en dat jullie vriendin met me willen zijn. Net of ik nu niet meer zo alleen ben."

Bep grabbelt in haar tas. Ze haalt het zakje met zuurtjes te voorschijn en legt het voor Warlientje neer. Hanneke volgt haar voorbeeld. „Voor jou,” zeggen ze tegelijk, „je kunt er heel lang op zuigen en van binnen zit een nootje.”

Warlientje straalt. „Wat brengen jullie veel voor me mee. Dank je wel, hoor. Die bloemen van Toos en Nettie vind ik ook zo mooi.”

Ze kijkt eens, wat er in de zakjes zit. Geweldig, wat een dikke ballen! En allemaal verschillende kleuren! Meteen wil ze tracteren.

Maar voor iemand er eentje genomen heeft, gaat de deur langzaam open. Vier paar ogen kijken in spanning die kant op. Wie zou daar binnen komen?

„O,” schrikken ze tegelijk, „de baron.” Onmiddellijk staan de meisjes op van hun stoel. De baron loopt lachend op hen toe en geeft ieder de hand.

„Dag, mijnheer de baron,” zegt Toos parmantig. Zij weet hoe het hoort. Dat zal ze Warlientje eens tonen. Ook de anderen zeggen goedendag, al klinkt het een beetje bedeesd.

De baron gaat naast het bed van zijn kleindochtertje zitten. „Zo,” zegt hij, „zijn jullie nu de vriendinnen van Warlientje? Echt prettig voor haar, hoor, dat jullie nu hier op visite zijn. En vertel eens, hoe heten jullie?”

Eén voor één zeggen ze hun naam. De baron knikt langzaam. „Ik hoop, dat ik het onthouden kan, ze zijn gelukkig niet zo moeilijk.”

Hanneke kijkt eens van opzij naar mijnheer. Hij lijkt nu veel vriendelijker. En heel gewoon. Ze begrijpt eigenlijk niet, waarom ze zo bang voor hem waren.

Toos zit meteen op haar praatstoel. Ze vertelt van thuis, van vader en moeder. Van school en de meester en over van alles en nog wat. Af en toe vraagt de baron iets.

„Ben jij niet het meisje, dat gister zo hard weg holde,” zegt hij plotseling. „Was je zo bang?” Toos krijgt een kleur. „Ja,” hikkelt ze, „ik dacht, dat u erg boos zou zijn, omdat we in de tuin waren.”

„Grootvader is nooit boos,” lacht Warlientje, „dat lijkt alleen maar zo, hè grootvader?”

Even strijkt de baron het meisje over het haar. „Nu,” plaagt hij, „dat zou ik niet direct durven zeggen. Pas maar op, dat je het niet met je grootvader aan de stok krijgt.”

Warlientje begrijpt wel, dat het maar gekheid is. En de vier meisjes ook. Anders zou de baron vast niet zo aardig zijn.

„Jullie moeten maar veel bij Warlientje komen,” zegt hij en staat dan op. „Dat is erg prettig voor haar.” Meteen verdwijnt de baron door de deur. Er ligt nog heel wat werk op hem te wachten.

„Zullen we een spelletje doen?” stelt Beppie voor, „ik weet er een heleboel.” Warlientje kent die spelletjes niet, maar ze leert ze gauw. Ze schatert het soms uit van plezier. O, o, wat heeft ze een schik. Haar wangen gloeien van opwinding. Hanneke kijkt soms even bezorgd naar het meisje. Zou het niet te druk voor haar zijn? „Laten we nu eens raadsels opgeven,” stelt ze daarom even later voor. Dat is tenminste een rustige bezigheid.

Terwijl ze allemaal heel diep nadenken over een moeilijk raadsel, dat Bep opgegeven heeft, komt de juffrouw binnen. Ze heeft een blad met vijf glazen limonade in de hand. En op dat blad staan nog . . . vijf taartjes. Toos ziet het dadelijk.

„Jullie zullen wel wat lusten.” zegt de juffrouw. „Neem er ieder maar een glaasje af en een gebakje.” Dat laten ze zich geen tweemaal zeggen.

Nettie mag eerst uitzoeken, die zit het dichtst bij de deur.

Maar Nettie weet zo gauw niet, wat ze het lekkerste vindt. En ze durft de juffrouw niet lang te laten wachten. Daarom neemt ze maar, wat voor haar staat.

„Gelukkig,” zucht Toos in stilte, „want dat moccapuntje lust ik juist zo graag.” Ze bedenkt zich dan ook geen ogenblik, als haar de schaal voorgehouden wordt. Wat een bof, dat ze de tweede is.

Tjonge, tjonge, wat een feest! Ze gaan er alle vier eens echt voor zitten. Ook Warlientje smult van de lekkernij. Zo iets heerlijks kreeg ze in Indonesië nooit. Heel langzaam verorberen ze hun taartje. Dan heb je er het meeste plezier van.

„Verrukkelijk,” denkt Bep. „Jammer dat het zo gauw op is.” Nettie doet er het langst over. „Jullie hebben lekker niks meer,” plaagt ze, „en ik nog bijna de helft.” Met kleine hapjes peuzelt ze het laatste stukje op, tot er van haar gebakje ook niets meer over is.

„Woont die juffrouw hier,” wil Toos weten, „of is het familie van je?”

Warlientje vertelt, dat het juffrouw Versluis is, die de huishouding voor grootvader doet. Ze is al twintig jaar in het „Huis.”

„Is ze aardig,” vraagt Hanneke, „of heb je Bertha liever?”

„Nou,” weifelt Warlientje, „ik geloof, dat ik meer van Bertha houd. Maar grootvader zegt, dat juffrouw Versluis altijd voor iedereen klaar staat. En dat ik heel lief voor haar moet zijn.”

Half zes is het tijd om naar huis te gaan. Het viertal neemt afscheid van Warlientje en belooft morgenochtend weer bij 't raam te komen.

Ook de juffrouw krijgt een hand. „Welbedankt voor het lekkere taartje,” zegt Toos, „en doet u de groeten aan mijnheer de baron?”

Buiten waarschuwt Beppie haar zusje, dat ze niet zulke gekke dingen moet zeggen. Wie doet nu zoiets? Dat hoort helemaal niet.

Thuis raken ze niet uitgepraat over alles...

„Pff,” doet Toos beledigd, „de baron vindt dat juist netjes. Jullie bedankten niet eens voor het gebakje.”

Thuis raken ze niet uitgepraat over alles, wat ze die middag gehoord en gezien hebben. „En moeder,” vertelt Hanneke, „ze weet niet eens, wie de Here Jezus is. Daar heeft ze nog nooit van gehoord.”

Moeder kijkt heel ernstig. „Dan mist Warlientje wel erg veel. Jullie moeten haar maar veel van Hem vertellen. Want zij zal alleen gelukkig kunnen zijn, als ze weet, dat de Heiland ook voor haar op aarde is gekomen.”

Hanneke en Nettie knikken. Ze begrijpen wel, wat moeder bedoelt. En ze nemen zich nogmaals voor, heel lief voor haar nieuwe vriendinnetje te zijn.

Zo mag het niet!

Het is stil in de klas. De meester vertelt een mooi verhaal.

Van een man, die niet lopen kon. Altijd moest hij op z'n bed liggen. Nooit kon hij meedoen met anderen. Hij was helemaal afhankelijk van zijn medemensen. En het ergste was, dat geen dokter hem beter kon maken. Altijd zou hij ziek blijven. Niemand kon hem helpen.

Die arme stakkerd was verlamd, z'n benen kon hij niet gebruiken.

Gelukkig had de man vrienden. En die vrienden zouden zo graag willen, dat hun makker weer beter werd. Maar och, al waren ze nog zo goed voor hem, de gezondheid konden ze hem niet teruggeven. Dat was onmogelijk.

Toen, op een keer, kwam de Here Jezus in het dorp, waar de man woonde. Die vrienden hadden veel van Hem gehoord. Wonderlijke verhalen vertelden de mensen over die Rabbi. Hij maakte de ogen van de blinden weer zo, dat ze konden zien. En zieken genas Hij in één ogenblik. Overal in het land kwamen de mensen bij Hem met hun kwalen en gebreken. En liefderijk hielp Hij al die ongelukkigen.

Ineens schoot een gedachte door het hoofd van de vrienden. Als ze hun kameraad eens bij de Here Jezus brachten? Wie weet, misschien kon Hij hem helpen.

Vlug legden ze de zieke op een matras en droegen hem zo naar het huis, waar de Rabbi op dat ogenblik was. Maar, och heden, wat een teleurstelling! Er was geen bijkomen aan. De mensen stonden allemaal om de Here Jezus heen, het huis was overvol. Ze konden er met geen mogelijkheid in komen.

Wat nu? Weer teruggaan? Ze dachten er niet aan. Nee, weet je, wat ze deden? Ze gingen de trap op, die naast het huis stond. Zo kwamen ze op het platte dak. En net boven

de plaats, waar de Rabbi stond, maakten ze een opening. Door die opening lieten ze het bed met hun zieke vriend vlak voor de voeten van de Here Jezus zakken.

Natuurlijk keken alle mensen verwonderd op. Ze wisten niet zo gauw, wat er gebeurde. Maar de Heiland begreep het direct. Was Hij boos, dat die mannen Hem zomaar stoorden? Helemaal niet. Vol liefde zag Hij naar die ongelukkige stakkerd. Die man had Hem nodig. Niet alleen, omdat hij niet lopen kon. Maar ook, omdat die man alleen gelukkig kon zijn, als hij wist, dat de Here hem van al het boze en kwade, dat er altijd in zijn hart was, verlossen kon. Alleen de Here Jezus kon dat, omdat Hij de Zoon van God was en dus zelf God is.

Daarom zei Hij tegen de man: „Uw zonden zijn u vergeven.” En toen... toen klonk het: „Sta op, neem uw matras op en wandel.”

Die man kon plotseling lopen. Hij was gezond, net als andere mensen. Je kunt begrijpen, hoe gelukkig hij was. Zo maar, ineens, kon hij z'n benen gebruiken. Wat een geweldig wonder was dat. Wat zal die man blij geweest zijn!

„Zo moeten wij ook doen,” zegt de meester aan het eind van zijn verhaal.

„Wij moeten ook onze vrienden en vriendinnen bij de Here Jezus brengen. Natuurlijk gaat dat niet meer zoals vroeger, omdat Hij naar de hemel is gegaan. Maar wel kunnen we altijd van Hem vertellen, ook aan de jongens en meisjes, die Hem nog niet kennen.”

Beppe en Hanneke hebben goed geluisterd. Ze weten wel, dat het een verhaal uit de Bijbel is, dat meester vertelde.

Ze denken allebei aan Warlientje. Ja, was de Heiland nog maar op aarde, dan vroegen ze vast aan Hem, of Hij bij haar wilde komen om haar beter te maken. Wat zou ze dan blij zijn!

Maar, kunnen ze het nu niet evengoed vragen? En kunnen ze Warlientje toch niet veel van Hem vertellen?

Als het maar niet zo vreselijk moeilijk was. Want dat is het, al weet je het zelf nog zo goed. Dit verhaal zullen ze in elk geval morgen aan hun vriendinnetje vertellen.

De volgende dag is het Woensdag. Het viertal stapt 's middags weer het hek van het „Huis” binnen. Ze zijn niet bang meer. Heel gewoon lopen ze naar de deur. Ze schrikken zelfs niet, als de baron om de hoek te voorschijn komt. Hij knikt hun vriendelijk toe en alle vier zeggen ze: „Dag, mijnheer de baron.”

Hanneke heeft haar hoedjesspel meegebracht. Daar hebben ze reuzepret mee. Warlientje kan zo goed mikken, ze heeft telkens de hoogste punten. Daarom wint zij de eerste prijs. Dat is een lekkere reep chocola, die Hannekes moeder meegegeven heeft.

Als ze genoeg van het spel hebben, zegt Bep, dat ze een mooi verhaal weet. Ze begint meteen maar te vertellen.

Warlientje luistert belangstellend. Ze heeft erg veel medelijden met de man, die niet lopen kon. Het is werkelijk een prachtig verhaal. Maar als Beppie vertelt, dat de man zo maar ineens beter was en opstond, omdat de Here Jezus hem gezond maakte, roept Warlientje plotseling: „Daar geloof ik niets van, 't is toch niet waar!”

Bep en Hanneke en Toos en Nettie schrikken heel erg. Beppie is meteen de vertelling kwijt. „Het is wel waar,” zegt ze boos, „het is echt gebeurd, want het staat in de Bijbel.”

Warlientje wordt ook kwaad. „Jokkebrok,” snikt ze, „jokkebrok. 't Is geeneens waar.” Ze begint te huilen. Bep huilt ook. De anderen kijken verbaasd toe. Zo hebben ze Warlientje nog nooit gezien.

„Ik vind jou een akelig kind,” stottert Beppie, „en ik kom nooit meer bij je.” Ze wrijft met haar handen langs de ogen. Huilen wil ze niet meer, maar de tranen komen telkens terug.

„Wat hebben we nu?” horen ze plotseling een zware stem achter zich. De baron is in de kamer gekomen. Niemand heeft het gemerkt.

Doodstil blijft het. Geen van allen zegt een woord. „O”, denkt Hanneke, „waren we maar thuis. Nu jaagt mijnheer ons vast weg.”

Warlientje ligt donker te kijken. „Nu”, zegt grootvader nogmaals, „wat is hier aan de hand?”

Toos is de dapperste op 't ogenblik. „Ze hebben ruzie,” verklaart ze, „en . . . enne . . .” Ja, wat moet ze nu zeggen? Klikken is lelijk, zegt moeder. Moet ze vertellen dat Warlientje „jokkebrok” zei? Dat doet ze niet.

De baron wordt niets wijzer. „Weet je wat,” zegt hij, „gaan jullie maar naar huis. Dan zal ik met Warlientje praten. Want ik geloof, dat jullie wel heel erg boos op elkaar zijn.”

Als grootvader met zijn kleindochtertje alleen is, vertelt ze alles. Ook van Beppie's verhaal. En dat zij, Warlientje, toen jokkebrok zei. Dat Bep nooit weer terug wil komen. En dat ze haar nu een naar kind vinden.

De baron luistert rustig. Als Warlientje uitgepraat is, zegt hij, dat het wel een heel lelijk woord was, dat ze tegen Beppie zei. Geen wonder, dat Bep kwaad werd.

„Maar het is toch niet waar, grootvader, van dat verhaal?” Onzeker kijken Warlientjes ogen naar grootvader.

De baron denkt lang na. Vroeger, toen hij nog een kleine jongen was, vertelde zijn moeder hem ook die mooie verhalen uit de Bijbel. Zijn moeder had God lief. Grootvader niet meer.

Hij is ook niet gelukkig, al denken de mensen van wel. Grootvader heeft veel verdriet gehad in zijn leven, heel veel. Dat kan hij niet aan Warlientje zeggen, ze zou het niet begrijpen. Maar het ergste is, dat hij niet meer naar God luistert.

„Grootvader, is het waar van dat verhaal?” Weer vraagt Warlientje het.

Nog even wacht de baron met het antwoord. Dan zegt hij: „Ja kind, het is echt gebeurd. Luister altijd maar goed naar Beppie.”

Warlientje wil nog meer veel vragen, doch grootvader

Onzeker kijken Warlientjes ogen naar grootvader.

moet weg. „Vanavond praten we wel verder,” belooft hij.

Onderwijl zijn de vier vriendinnen naar huis gelopen. „Ik ga toch niet meer naar haar toe,” beweert Bep boos, „moet ze maar niet zo kwaad worden. Het is haar eigen schuld.”

Hanneke beaamt het. „Nou, en wij gaan ook niet meer, hoor, zo’n kattedop. Jij vertelde nog wel zo mooi.”

„Ze is anders echt aardig,” verdedigt Toos, „en ze is altijd ziek.”

„Maar daarom hoeft ze niet te zeggen dat ik jok,” vindt Bep. „Ik jokte niet eens.”

Thuis hoort moeder de hele geschiedenis. „Die arme Warlientje,” zegt ze, „ik geloof, dat ze het heel moeilijk heeft.”

Beppie kijkt verwonderd naar moeder. Vindt moeder het dan niet erg? Het was toch heel lelijk van Warlien.

„Och,” gaat moeder verder, „Warlientje wil natuurlijk erg graag beter worden. Ze kan niet begrijpen, dat iemand zo maar weer lopen kan. Bij haar duurt het zo lang. Eigenlijk wil ze het wel graag geloven, maar ze durft niet. Zij kent de Here Jezus nog niet en weet niet, dat Hij toch altijd bij haar is. En jij had niet zo lelijk tegen Warlientje mogen doen, Beppie.”

Bep krijgt een kleur. „Ja, nu krijg ik nog de schuld,” denkt ze. Zij is toch begonnen? Ze wilde juist lief voor Warlientje zijn.

Waren ze dat in werkelijkheid? Als Beppie en Hanneke goed nadenken, weten ze wel, dat ze zelf ook schuld hebben. Zij deden heel onaardig tegen het zieke vriendinnetje. Misschien huilt Warlientje nu, omdat ze niet meer bij haar willen komen. Zou ze erg verdrietig zijn?

Een middag met verrassingen

Warlientje wordt de volgende dag met een naar gevoel wakker. Wat is er ook weer gebeurd? O ja, nu herinnert ze zich opeens alles. Bep en Hanneke en Toos en Nettie zijn boos op haar. Ze komen niet meer terug.

Ja, Warlientje begrijpt nu wel een beetje, dat Beppie kwaad werd. Ze vertelde toch zo'n mooi verhaal. Dat was echt aardig van haar. Och, had ze maar nooit dat lelijke woord gezegd. Maar ze werd zo vreselijk verdrietig, toen ze dat van die man hoorde. Waarom is er niemand, die haar beter kan maken?

Nu zijn ze allemaal boos. Natuurlijk blijven ze weg. O, Warlientje vindt alles even akelig. Het was net zo fijn, dat ze vier vriendinnen had.

Hanneke en Bep zitten op school. Toen ze langs het „Huis” gingen, hebben ze heel voorzichtig naar binnen gekeken. Maar de gordijnen voor het raam bleven dicht. Niemand zwaaide naar hen. Ze wisten niet, dat Warlientje stilletjes door een spleetje naar buiten gluurde. Ze wisten ook niet, dat het vriendinnetje zo hevig naar hen verlangde.

Op school mag Bep de geschiedenis van gister terugvertellen. Ze krijgt een pluim van de meester, omdat ze alles zo goed onthouden heeft. Dan flapt ze er ineens uit: „En Warlientje zegt, dat er niks van waar is.”

Beppie schrikt van haar eigen stem. Alle jongens en meisjes kijken haar kant uit. Meester weet zo gauw niet, wat Bep bedoelt. „Wie is Warlientje?” vraagt hij vriendelijk.

„Ze woont in het „Huis” bij de baron,” legt Beppie uit, „en ze is ziek.”

„Weet je wat,” zegt meester, „na schooltijd moet je me maar eens precies vertellen, wie dat vriendinnetje is. Dat wil ik graag weten.”

Na twaalfen blijven de beide meisjes even achter. Bep vertelt alles van Warlientje, ook van het verhaal. Ook, dat ze boos op elkaar zijn en lelijke woorden gezegd hebben.

Meester Bosman kijkt ernstig. „Wanneer gaan jullie nu weer naar het meisje?” wil hij weten. Geen van beiden geeft antwoord. „Nu”, vraagt hij, „kunnen jullie niet praten?”

„We gaan niet meer,” zegt Hanneke bedeesd, „ze deed net zo vervelend.”

„En ze zegt, dat ik jok,” vult Beppie aan.

De onderwijzer kijkt de meisjes recht in de ogen. „Zo”, zegt hij enkel.

Beppie wordt onrustig. Wat doet meester vreemd!

„Is dat nu je vriendinnetje bij de Here Jezus brengen,” gaat hij even later verder, „zoals die vrienden deden? Die arme Warlientje mist zoveel. Geen wonder, dat ze wel eens kwaad wordt. Mogen jullie dan maar boos op haar blijven? En dat eigenlijk om niets?”

Ze schamen zich een beetje, Hanneke en Beppie. Vooral Bep, want die heeft zelfs gezegd, dat ze Warlientje een naar kind vond. Was het werkelijk wel zo heel erg, wat Warlientje zei? Ze had natuurlijk nooit de verhalen uit de Bijbel gehoord en daarom begreep ze het niet direct.

Meester merkt wel, dat de meisjes spijt krijgen. „Weet je wat je doet? Morgenmiddag uit school ga je naar mijnheer de baron en zegt dat je spijt hebt. Dan maak je het weer goed met je vriendinnetje.”

Bep en Hanneke knikken. Ze kijken elkaar eens aan. Ja, dat willen ze wel, maar . . . zou de baron niet boos zijn? En misschien wil Warlientje niets meer van hen weten. Ze durven eigenlijk niet goed.

Doch meester Bosman zegt, dat ze het toch moeten proberen. Daar gaat niets van af.

„En ik heb nog een plan in m'n hoofd,” lacht hij geheimzinnig. „Ik zal er met juffrouw Van Veen uit de derde klas over spreken. Morgenochtend horen jullie er meer van.”

De twee vriendinnen zijn erg nieuwsgierig. Ze popelen van

verlangen de volgende morgen, om er meer van te weten. Gelukkig wordt hun geduld niet lang op de proef gesteld. Ze mogen een paar minuten eerder binnenkomen. En dan vertelt de meester: „De juffrouw en ik zullen aan Warlientjes grootvader vragen, of wij haar elke dag een halfuurtje mogen vertellen. Maar niets zeggen, hoor, het moet een verrassing blijven. Want als het niet mag van de baron, zou de teleurstelling te groot zijn. Dus, mondje dicht!”

Blij kijken Beppie en Hanneke elkaar aan. Alle boosheid is verdwenen. Leuk, dat zij tweeën het alleen weten. „Niks zeggen tegen Toos en Nettie,” waarschuwt Hanneke. „Die kunnen geen geheimen bewaren.”

Bep is het daar roerend mee eens. Vooral Toos kan nooit haar mond houden. Die middag komt er niets van, om naar Warlientje te gaan. Hanneke en Nettie moeten meteen uit school naar huis, want grootmoeder is een dagje bij hen te gast. En die willen ze natuurlijk nog graag even zien. Daarom besluiten ze, de volgende dag de stap te wagen. Het moet er toch van komen, al zien ze er tegenop.

Het kost Hanneke en Bep heel wat moeite, om met niemand over het geheim te praten. Vooral Bep kan het 's avonds haast niet meer uithouden, als ze met Toos lekker warm onder de dekens ligt.

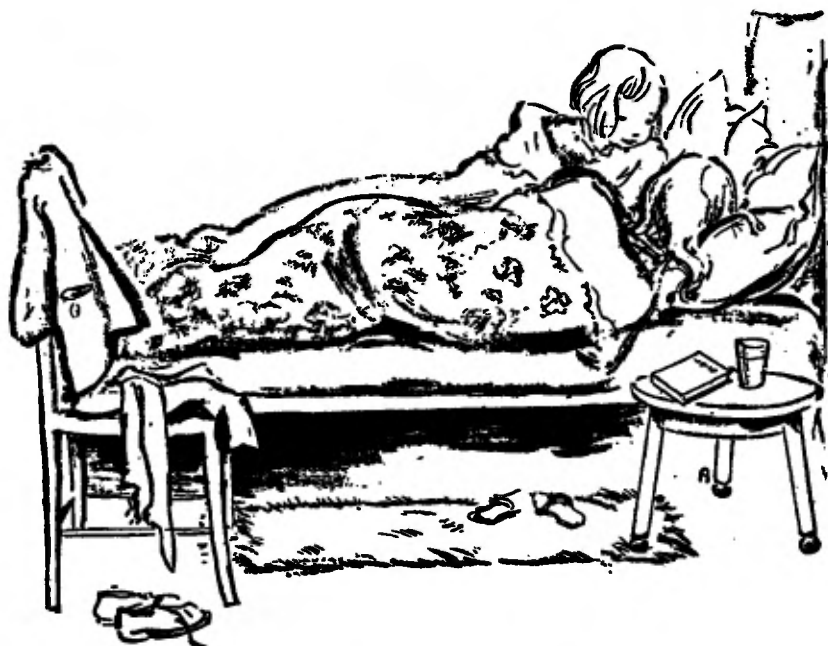
„Hoor eens,” fluistert ze zachtjes, „kan jij een geheim bewaren, Toos?”

„Een geheim?” Het jongere zusje zit meteen rechtop in bed. „Heb jij een geheim, Beppie?”

„Ja”, zegt Bep, „toe, ga nu eerst liggen, maar je moet er met niemand over spreken, hoor, anders vertel ik het niet.” Dat belooft Toos grif.

Natuurlijk zal ze het aan geen mens verklappen, misschien alleen aan Nettie. Dat is toch haar vriendin en die vertelt het niet verder.

Het is alsof Bep de gedachten van haar zusje raadt. „Je mag het ook niet tegen Nettie zeggen, dat snap je zeker wel?”

„Hoor eens,” fluistert ze zachtjes, „kan jij een geheim bewaren, Toos?”

„Nou, waarom niet?” pleit Toos voor haar vriendin. „Ze hoort toch ook bij ons?”

Doch Bep wil daar niets van weten. „Ik merk al, dat je toch niet zwijgen kunt, dat zeg ik het jou ook niet.” Meteen draait ze zich om en wil gaan slapen.

Maar dat is Toos' bedoeling niet. Ze is vreselijk benieuwd naar het geheim. „Ik zal het werkelijk aan niemand vertellen,” belooft ze dringend. „Aan niemand, ook aan Nettie niet.”

Even weifelt Bep nog, maar dan wordt het haar te machtig. En ze vertelt alles, wat meester Bosman gezegd heeft.

Toos is in de wolken. Ze danst op en neer in bed. „O Bep, wat leuk, wat zal Warlientje nu blij zijn. Jammer, dat we het niet tegen haar mogen zeggen.”

Beppie trekt verschrikt Toos aan de arm. „Pas op, hoor,” vermaant ze, „anders vertel ik je nooit weer wat.” Zie je wel,

die Toos kan toch niet zwijgen. Had ze het maar niet gedaan.

Toos is echter helemaal niet van plan dit mooie geheim te verraden. Ze vindt het veel te leuk voor Warlien.

Fijn, dat ze er morgenmiddag weer heengaan. Of . . . zou Warlientje nog boos zijn? Misschien vindt ze het niet eens prettig meer, dat ze op bezoek komen. „Durf jij?” vraagt Toos aan haar zusje. Samen praten ze nog een hele poos over morgen. Ze vinden het beiden een beetje, nu ja, een beetje raar, om weer naar Warlientje toe te gaan. Maar toch moet het, zegt meester.

Met kloppend hart staan ze de volgende dag om vier uur bij de baron op de stoep. „Wat moeten we ook weer zeggen?” fluistert Toos Nettie in het oor.

Meteen gaat de deur open. Juffrouw Versluis staat voor hen.

„Dat zijn, geloof ik, Warlientjes vriendinnen,” lacht ze. „Kom maar gauw binnen.”

„Gelukkig”, zucht Bep, „de juffrouw is in elk geval niet boos.”

Warlientje ligt te lezen, als de meisjes binnen komen. Ze was zo verdiept in haar boek, dat ze de bel niet gehoord heeft. „O”, roept ze verrast en krijgt een kleur, „komen jullie toch weer bij me?” Ze kan wel lachen en huilen tegelijk.

„Ja”, hakkelt Beppie, terwijl ze naar het bed van het zieke meisje loopt, „enne . . . en . . . Warlien, het spijt me, je weet wel . . . wat ik toen tegen je zei . . .” Hè, gelukkig, het is er uit. Wat heeft Bep daartegen opgezien. Maar ze wist wel, dat de Here Jezus dit van haar vroeg!

Warlientje kijkt van de één naar de ander. „Zijn jullie heus niet meer kwaad op me? Enne . . . 't was ook gemeen van me . . . van toen . . .”

Ze steekt haar hand uit naar Beppie. Ja, wat moeten ze nu zeggen? Ze staan mekaar maar aan te kijken.

Opeens begint Toos hartelijk te lachen. „Het lijkt wel, of we geen van allen meer een mond hebben,” zegt ze. „Vind

je 't leuk, Warlien, dat we weer bij je komen? We durfden eerst niet, zie je, maar toen zei . . .”

Meteen draait Bep zich naar Toos toe. Haar ogen waarschuwen: „Niks zeggen, hoor.” Toos begrijpt de wenk en zwijgt. Ze had trouwens alleen maar willen vertellen, wat meester gezegd had over het gaan naar Warlientje. Maar dat mag zeker ook niet.

„Zullen we een spelletje doen?” stelt Warlientje voor. „Ik heb een erg leuk spel van grootvader gekregen.”

Ze hebben grote pret samen. De middag vliegt om. Over dat nare van de laatste keer praten ze niet meer. Toch moet Warlientje af en toe even zeggen, dat ze zo blij is. Ze kan de hele tijd wel zingen.

Tegen half zes komt grootvader even om de hoek kijken. Hij ziet de stralende ogen van z'n kleindochtertje en knikt de meisjes vriendelijk toe.

„Zo mag ik het zien,” lacht hij vrolijk en knijpt Warlientje eens in haar wang.

„Nu heb ik ook nog iets te vertellen!” De baron knipoogt naar het viertal. „Ik heb een grote verrassing voor Warlientje, als ze het tenminste prettig vindt.”

Vol verwachting kijkt het meisje grootvader aan. Nog meer verrassingen? Wat zou het zijn? Een nieuw boek of weer een ander cadeautje?

„Je raadt het nooit,” veronderstelt grootvader, „en daarom zal ik het maar gauw zeggen.”

Dan hoort Warlientje, dat de juffrouw van school geweest is en gevraagd heeft, of ze elke middag een half uurtje bij Warlientje mag komen om haar een mooi verhaal uit de Bijbel te vertellen. Hetzelfde verhaal, dat de kinderen 's morgens op school gehoord hebben.

„Hoe zou m'n kleine meisje dat vinden?” vraagt grootvader.

Warlientje is opgetogen. Haar wangen gloeien van plezier. Wat een heerlijk plan! Wie heeft dat verzonnen?

„Grootvader,” jubelt ze, „kan de juffrouw heus elke dag komen?”

„Of de meester,” vult de baron aan, „om de beurt. En dan wil de juffrouw je ook een paar maal in de week handwerkles geven. Dat zal je wel prettig vinden, denk ik.”

„Maar,” en hier steekt grootvader z'n vinger dreigend in de hoogte, „natuurlijk kalm aan doen. En goed luisteren naar wat de dokter zegt. Anders . . .”

Warlientje lacht blij. Ze zal voorzichtig aan doen. Niets liever wil ze, dan zo gauw mogelijk weer beter zijn. Dan kan ze met de anderen mee naar school. Heerlijk zal dat zijn. Even glijdt een schaduw langs het gezichtje. Doch ook maar even. „Wat ben ik ondankbaar,” denkt ze, „juist nu alles zo prettig is.”

Bep en Hanneke en Toos en Nettie springen van plezier door de kamer.

„O, Warlientje,” juicht Toos, „vind je het niet reuzeleuk? Ik wist het al een beetje.” Toos is blij, dat ze het geheim niet langer hoeft te bewaren. Want dat is een moeilijk karwei.

Grootvader belooft nog, dat Warlientje ook verder les van de meester mag hebben, tenminste, als de dokter het goed vindt. Ze komt dan niet zo achter bij andere kinderen.

„Misschien ben je ons al gauw vooruit,” zegt Hanneke. Zou je ook een rapport krijgen?” Nog een poosje babbelen ze over allerlei plannen, totdat de klok zes uur slaat.

Als de vier vriendinnen vertrokken zijn, laten ze een gelukkig Warlientje achter. Wie had zoiets vanmorgen kunnen denken? Toen leek alles zo akelig en naar. En nu? Alles is blij en vrolijk. Zou God werkelijk aan haar, Warlientje, denken? En wil Hij altijd voor haar zorgen?

Het geheim van de klas

Meester Bosman en juffrouw Van Veen hebben een plan. Een heel mooi plan. Ze hebben het eerst samen besproken en nu zullen ze het vanmiddag om vier uur aan de kinderen van de vierde en vijfde klas vertellen. De jongens en meisjes zijn erg nieuwsgierig. Want ze moeten allemaal meehelpen, heeft de juffrouw gezegd. Anders komt er niets van terecht.

Die middag duurt lang, niemand kan de gedachten goed bij het werk houden. Maar eindelijk komt er toch een eind aan en dan gaat meester Bosman er eens op zijn gemak bij zitten.

„Jullie hebben allen wel van Warlientje gehoord,” begint hij, „het zieke kleindochtertje van de baron. Dat meisje heeft geen vader en moeder meer. Ze kan niet spelen als andere kinderen. Gelukkig heeft ze een lieve grootvader, die goed voor haar zorgt. Maar ze mist toch erg veel en nu hadden de juffrouw en ik gedacht, dat we Warlientje met Kerstfeest eens moesten verrassen. Alle jongens en meisjes moeten daar aan mee doen. Want Warlientje hoort eigenlijk in onze klas. Wie wil hier aan meehelpen?”

Alle vingers gaan in de hoogte. „Ik, meester, ik,” roepen ze door elkaar.

„Moeten we geld meebrengen,” vraagt Beppie, „en wat zullen we geven?”

Meester Bosman schudt het hoofd. „Nee, dat is niet nodig. We gaan zelf iets maken. Juffrouw Van Veen heeft een prachtig cadeau bedacht. Dat moet in de Kerstvacantie klaar zijn en dan gaan we het met z'n allen brengen. We zullen dan aan mijnheer de baron vragen of we Kerstliederen voor Warlientje mogen zingen. Hoe lijkt jullie dat?”

De hele klas is opgetogen over dit voorstel. Enig gewoon! Maar... hoe kunnen ze allemaal meehelpen aan één cadeau?

Meester raadt de gedachten van de jongens en meisjes. Hij zal hun nieuwsgierigheid niet langer op de proef stellen.

„Wat denken jullie van een poppenhuis? Juffrouw Van Veen denkt, dat ze daar erg blij mee zal zijn.”

Alle meisjes knikken hevig. Een poppenhuis, nou, natuurlijk vindt Warlientje dat fijn. „Ze houdt juist zo van poppen,” weet Bep te vertellen.

„De jongens timmeren alles in elkaar, de meisjes zorgen voor het naaiwerk,” legt meester uit. „Eenmaal in de week mogen de jongens een avond bij mij aan huis komen en de meisjes bij juffrouw Van Veen. Dan gaan we hard aan het werk.”

„Maar denkt er aan,” waarschuwt meester Bosman, „Warlientje mag er niets van weten. Het moet een echte verrassing blijven.” Hij kijkt even de kant uit van Bep en Hanneke. De twee vriendinnen komen geregeld bij het zieke meisje, het zou jammer zijn, als ze het vertelden.

Bep en Hanneke beloven om 't hardst, dat ze hun mond zullen houden. Natuurlijk doen ze dat, anders is de aardigheid er af.

„Als Toos maar zwijgen kan,” denkt Beppie plotseling. „Toos helpt ook mee, de hele vierde en vijfde klas.” Ze zal goed op haar zusje letten en elke keer waarschuwen, als ze naar Warlien gaan.

„Volgende Donderdag zullen we beginnen,” besluit meester. „Hoe eerder, hoe beter, dan zijn we op tijd klaar.”

Op weg naar huis bespreken de vier vriendinnen het prachtige plan. Toos verheugt zich nu al op het Kerstfeest. Wat zal die Warlientje opkijken, als ze daar allemaal binnenkomen. Er zijn vast wel veertig kinderen. Zou de baron zoveel stoelen hebben?

Het is een vrolijk groepje, dat de eerste middag bij juffrouw Van Veen aan het werk trekt. Ze zitten om de grote

tafel, die vol met lapjes ligt. De juffrouw heeft een lange bank neergezet, daar kunnen wel acht meisjes op zitten. Het is een heel gezelschap, maar de kamer is gelukkig nogal groot.

„Eerst gaan we voor de bewoners zorgen,” zegt de onderwijzeres. Ze haalt zes leuke, kleine poppetjes te voorschijn, waarvan twee iets groter zijn dan de andere.

„Kijk, dit is vader en dit moeder. En hier heb je de kinderen.” Lachend grijpen de meisjes naar de toekomstige bewoners van het huis. Een leuk stel, hoor, de vier kinderen zijn schatjes!

„We zullen ze eerst maar eens aankleden,” stelt juffrouw Van Veen voor. „Er komt heel wat kijken, voor ze in de kleren zijn.”

De meisjes uit de vierde klas mogen met het ondergoed beginnen. Eerst een hemdje en dan een broekje. Als dat klaar is een onderjurk.

De groteren krijgen de bovenkleertjes. Dat is iets moeilijker. Maar daarvoor zitten ze ook al in de vijfde klas.

Vader moet natuurlijk een pak hebben. Dat is nog een lastig karweitje.

„Hier,” zegt de juffrouw tegen Beppie, „naai jij dat maar, jij bent zo handig.” Bep krijgt een kleur van plezier. Ze zal goed haar best doen. Die vader moet er netjes uitzien! Een grijs pak krijgt hij, met rode knopen. Juffrouw Van Veen heeft alles geknipt en gespeld.

Voor de jurkjes mogen de meisjes zelf iets uitzoeken. Hanneke kiest een rose lapje voor moeders japon. Maar dat vinden de anderen niks gedaan. Welke moeder loopt nu met een licht-rose jurk aan?

„Neem dit,” raadt Nettie, „blauw met een wit stipje. Zo één heeft de juffrouw ook.” Ze lachen er allemaal om.

„Vooruit dan maar,” besluit Hanneke, „dan maak ik er een rood kraagje op en een rode ceintuur.”

Als de avond om is, zien de poppen er allerliefst uit. „Jullie hebben reusachtig je best gedaan,” prijst de onderwijzeres.

„Hier,” zegt de juffrouw tegen Beppie, „naai jij dat maar, jij bent zo handig.”

„Volgende week maken we nog een stel kleren. Ze moeten ook eens iets anders hebben om aan te trekken, die poppenkinderen. En dan gaan we aan de gordijnen beginnen.”

Ook de jongens werken hard. Meester Bosman heeft een flinke, grote kist gekocht. Daar worden eerst schotten in getimmerd. Het huis moet beneden een woonkamer en een keuken hebben. En boven drie slaapkamers. Op zolder nog een klein slaapkamertje.

Dan worden stukjes uitgezaagd voor de ramen. Echt glas komt er in met een vensterbankje er voor. Daar kunnen later bloempotjes op gezet worden.

Ze hebben er allemaal plezier in. Elke week wordt het huis mooier. De kamers krijgen een vrolijk behangetje en de vloer wordt met zeil bedekt. In de huiskamer ligt een prachtig kled, door één van de meisjes geborduurd. Het wordt in één woord schitterend.

Er staat zelfs een schemerlamp in de huiskamer, die echt kan branden. Ook de lampen op de andere kamers geven licht. Stoelen, tafels, ledikanten, kasten, ja zelfs een kachel is in het huis te vinden. In de keuken staat een fornuisje en langs de wand op een paar plankjes allerlei potten en pannen.

De meisjes watertanden, als ze alles zien. Wie zou zo iets niet graag bezitten? Maar ze gunnen het Warlientje van harte; het maakt je zelf ook blij, als je iets voor een ander doet.

Toos vindt het een hele toer, om niets aan Warlientje te zeggen, als ze op bezoek zijn. Wat is het toch moeilijk om te zwijgen, en niets te verklappen. Soms begint ze ineens te lachen, als ze bij Warlientje zit. Maar dan geeft Bep haar gauw een duw en zegt, dat ze niet zo kinderachtig moet doen. Gelukkig merkt Warlientje niets; nu ze elke dag les krijgt, is ze veel opgewekter. Ook heeft de dokter gezegd, dat ze iets vooruitgaat. Wel heel langzaam, maar het gaat toch goed. En daar zijn grootvader en Warlientje erg blij om.

De baron weet van het plan. Hij vindt het prachtig, dat de kinderen zo om z'n kleindochtertje denken. „Ik ben maar een oude man,” heeft hij tegen meester Bosman gezegd, „en niet vrolijk meer. Warlientje heeft juist veel afleiding nodig. Ik kan haar die niet geven. Daarom ben ik u zo dankbaar voor alles, wat u voor mijn meisje doet.”

De baron praat graag met de meester. Vaak luistert hij met Warlientje naar de mooie geschiedenissen uit de Bijbel. Dan denkt hij weer aan vroeger, toen hij nog een kleine jongetje was en moeder hem dezelfde verhalen vertelde.

Het leven is moeilijk geworden voor de grootvader van Warlientje. Al heel vroeg stierven zijn ouders. En later, toen hij getrouwd was, verloor hij kort na elkaar twee van z'n kinderen. Drie jaar later moest hij ook zijn vrouw missen.

O, toen dacht de baron, dat er nooit meer vreugde voor hem zou zijn op deze wereld. Wat gaf hij om geld en grote

huizen? Daar kon hij allen, die hem zo lief waren, niet door terugkrijgen. De Here Jezus kende hij niet meer, niemand was er, die hem kon troosten.

Eén kind bleef hem over, dat was Warlientjes vader. Maar ook die had hem verlaten. Naar Indonesië ging de jongen, toen hij klaar was met zijn studie. Hij wou wat van de wereld zien. Daar trouwde hij met een aardig meisje. Eén keer waren ze samen thuis geweest. Dat was een heerlijke tijd voor de baron geweest. Sonja was een lieve schoondochter, ze voelde zich helemaal op haar gemak in het „Huis.”

Het afscheid kwam veel te gauw volgens de vader. Hij had z'n zoon en schoondochter graag bij zich gehouden. Maar dat ging niet. Het werk in Indonesië riep weer.

Een jaar later werd Warlientje in het zonnige land geboren. Nog een paar foto's had grootvader gekregen, de laatste, toen ze zo'n kleine hummel van een jaar of drie was. En toen kwam die nare oorlog, die zoveel verdriet over de mensen bracht.

Warlientjes vader werd gevangen genomen. Zij ging later met moeder naar een kamp. Nooit heeft vader zijn kleine meisje weer terug gezien. Hij stierf, ver weg van vrouw en kind.

En moeder, ach, moeder kreeg heimwee, zij voelde zich zo alleen zonder vader. Al heel gauw werd ze ziek en toen Warlientje zeven jaar was, had ze geen ouders meer.

Grootvader hoorde het droeve nieuws eerst na de oorlog. Z'n haar werd in één nacht grijs.

Warlientje is het enige, dat hem overgebleven is. Met grote liefde heeft hij het eenzame, zieke meisje ontvangen in zijn huis en zich erg aan haar gehecht.

Meester Bosman zegt tegen grootvader, dat God ook hem liefheeft. Misschien was al dit verdriet nodig om hem weer naar de Here Jezus te brengen. God neemt soms veel weg, om nog meer te geven. Want als we de Here Jezus liefhebben en geloven, dat Hij ook voor ons op aarde is gekomen om voor onze zonden te sterven, dan zijn we rijk en geluk-

kig. En die rijkdom kan nooit meer van ons weggenomen worden.

Warlientje begint alles ook beter te begrijpen. Ze weet, dat de Heiland haar kent. En dat ze alles tegen Hem mag zeggen, ook van dat moeilijke in haar leven, dat ze niet buiten kan spelen en hard lopen. De Here Jezus hoort het altijd, zegt meester Bosman. Hij luistert naar iedereen, die tot Hem bidt, ook naar Warlientje.

En Hij wil ook het kwaad vergeven, dat zij gedaan heeft. Want Warlientje weet wel, dat ze soms ontevreden is. De beterschap blijft zo lang uit. Dan wordt ze ongeduldig en zegt wel eens lelijke dingen tegen grootvader. En soms tegen de juffrouw en Bertha. En ze wordt boos, als juffrouw Versluis niet gauw genoeg komt om haar te helpen.

's Avonds praat grootvader nog graag even met z'n kleindochter. Warlientje vertelt dan allerlei dingen, die meester Bosman haar geleerd heeft.

„Wat word jij knap,” lacht grootvader op een keer, „straks moet je mij nog leren. Die oude grootvader is al weer zoveel vergeten!”

Warlientje glundert. Ja, het is zo prettig, elke dag weer. Ze verveelt zich nooit, altijd is er iets om over te denken.

„Dat heb ik eigenlijk aan Beppie en Hanneke en Toos en Nettie te danken,” zegt ze. „Fijn dat ik zoveel vriendinnen heb, vindt u ook niet, grootvader?”

Ja, dat vindt grootvader ook. Hij is er net zo blij mee als Warlientje.

Het Kerstfeest

Het cadeau voor Warlientje is prachtig op tijd klaar gekomen. Net een week voor Kerstfeest. Het ziet er keurig uit. Aan de buitenkant heeft meester Bosman alles wit geschilderd. Groene luikjes zitten aan weerskanten van de ramen. Op de vensterbankjes staan bloempotten met rode bloemetjes.

„Net een echte villa,” zeggen de meisjes. Juffrouw Van Veen en de meester zijn erg tevreden. Alle jongens en meisjes hebben hun best gedaan. In de winkel zou het zo mooi niet te krijgen zijn.

Heel wat Kerstliederen zijn er de laatste tijd ingestudeerd. Twee meisjes uit de vierde klas en twee jongens uit de vijfde zullen ieder een vers voordragen. Ze hebben het al een paar keer in de klas opgezegd en het ging heel goed. Als ze zich nu op het Kerstfeest maar niet vergissen. Want . . . dan zit de baron er bij en die luistert natuurlijk ook.

„Niks erg, hoor,” troost Toos, „hij is net zo gewoon. Je merkt er niets van dat het een baron is.” Toch klopt hun hart onrustig, als ze er aan denken. Je kunt nooit weten!

Op de avond voor het Kerstfeest brengt meester Bosman met twee van de oudste jongens het cadeau naar het „Huis.” Heel voorzichtig rijden ze met een grote kar in het donker naar de baron. Warlientje mag er niets van merken. Met z'n drieën dragen ze het gevaarte naar binnen, waar Bertha een handje meehelpt. Het meisje is vol bewondering voor het mooie poppenhuis. „Hoe hebben jullie dat klaar gekregen,” roept ze. „Ik zou er met plezier een poosje mee willen spelen.”

's Middags heeft juffrouw Versluis met Bertha de grote kamer in orde gemaakt. Daar zal Warlientje morgen met

de kinderen het Kerstfeest vieren. De baron heeft ijverig meegholpen. Overal hebben ze stoelen vandaan gehaald. De kamer is versierd met dennengroen en hulst en overal staan kaarsen. Die zullen 's avonds aangestoken worden.

Warlientje weet van dit alles niets af. Ze ligt stil te denken in bed. Overmorgen is het Kerstfeest. Meester Bosman heeft daar al van verteld. Warlientje weet nu, wat dit feest betekent. En waarom het gevierd wordt. Omdat de Here Jezus als een klein kindje op aarde kwam om de mensen gelukkig te maken.

De volgende morgen komt grootvader met een vrolijk gezicht bij zijn kleindochtertje binnen. Hij gaat heel gezellig naast haar bed zitten.

„Hoor eens,” zegt hij, „nu mag jij vanavond op de ruststoel in de grote kamer liggen. De dokter vindt het goed. Want dan . . . , maar meer zeg ik niet. Je zult het zelf wel zien.” Lachend maakt grootvader, dat hij weg komt. Anders verklapt hij het geheim nog.

Warlientje begrijpt er niets van. Wat gaat er vanavond gebeuren? Ze krijgt een kleur van blijdschap, alleen al, omdat ze uit bed mag. Dit is de eerste keer, sinds ze bij grootvader is.

Als Warlientje naar buiten kijkt, ziet ze iets, wat ze nog nooit gezien heeft. Een heleboel

kleine, witte vlokjes vallen naar beneden, zoveel! Het lijken er wel duizend en tienduizend, denkt het meisje. Steeds komen er meer. Er schijnt geen eind aan te komen. Warlientje gaat rechtop in bed zitten en schuift de gordijnen opzij. Dan kan ze beter kijken.

Alles wordt wit, de bomen, de paden, de daken van de huizen! Soms glinsteren de vlokken, net als kristal. Warlientje probeert ze te tellen, maar dat gaat niet. Ze zitten elkaar achterna, alsof ze krijgertje spelen. Maar ze krijgen mekaar nooit.

Grootvader vertelt even later, dat het sneeuwt. Die sneeuw blijft soms wel eens een hele tijd liggen. Grootvader vindt het ook een prachtig gezicht. Samen met Warlientje kijkt hij naar het steeds neervallen der vlokken. De hele morgen blijft het sneeuwen.

De dag is om, voordat Warlientje er aan denkt. Het is vroeg donker, die middag. Al heel gauw moet de lamp aan.

Tegen zes uur komt grootvader zijn kleindochtertje halen. Voorzichtig tilt hij het meisje uit bed en draagt haar naar de andere kamer.

„O,” is alles wat Warlientje zeggen kan, als ze op de rustbank neergelegd is. Ze weet niet wat ze ziet. Overal branden de kaarsen, de hele kamer is versierd met dennen-groen. En vlak naast haar ruststoel staat een klein kerstboom-pje met zilveren ballen en sterren, die schitteren in het kaars-licht. Zoiets moois heeft ze nog nooit gezien. En . . . overal staan stoelen. Wie moeten daar op zitten? Zoveel mensen wonen er toch niet in het „Huis”?

Grootvader knikt eens naar Warlientje. „Vind je het mooi, m'n kind?”

Warlientje lacht gelukkig. „O grootvader, prachtig. Mag ik hier de hele avond blijven?”

„De hele avond, hoor, en morgen ook en overmorgen, want dan is het nog Kerstfeest.”

Het meisje zucht van genoeg. Wat is grootvader toch lief voor haar. Dit had moeder eens moeten zien. Wat zou

ze blij geweest zijn. O, was moeder maar niet in dat nare kamp gestorven. Dan waren ze samen naar grootvader gegaan en had moeder hier ook kunnen wonen.

De tranen komen Warlientje in de ogen, als ze aan dit alles denkt. Grootvader merkt het wel. Hij neemt haar kleine, smalle handje in zijn grote hand, als wil hij zeggen: „Wij tweeën horen bij elkaar, Warlientje, jij bent mijn eigen lieve meisje.”

In de verte klinkt gelach en gepraat. Warlientje luistert. Het lijkt wel, of er veel mensen in de tuin lopen. Ze kijkt naar grootvader. „Hoort u het wel,” zegt ze, „net of ze allemaal hier naar toe komen.”

De baron lacht geheimzinnig en staat meteen op. „Ik zal eens gaan kijken, wat er aan de hand is. Je kon wel gelijk hebben, Warlien.” Meteen is hij de deur al uit. En nog voor Warlientje tijd heeft om na te denken, komt het glunderende gezicht van Toos om de hoek. En daarna Bep en Hanneke en Nettie en nog een heleboel jongens en meisjes. Van pure verbazing zit Warlientje recht op haar rustbank. Waar komen die kinderen vandaan? En wat komen ze hier doen? Daar zijn natuurlijk al die stoelen voor.

„Ha Warlien,” hoort ze plotseling roepen. En nog eens: „ha Warlientje.” Toos en Nettie wuiven in de verte, ze zitten tussen de andere meisjes en jongens in. Warlientje kan ze bijna niet zien, maar aan de stem hoort ze, wie haar roept. O, en daar ontdekt ze ook meester Bosman en juffrouw Van Veen!

Grootvader lacht maar en is blij, dat het zo'n verrassing voor z'n meisje is. Wat ziet ze er stralend uit! Nee, hij heeft geen spijt, dat hij het plannetje goedgevonden heeft.

Als de kinderen allemaal zitten, staat meester Bosman op. Hij tikt even tegen z'n stoel. Meteen is het stil, niemand praat meer.

„Warlientje,” zegt hij, „dit had je zeker niet gedacht, hé. Wij komen vanavond bij jou Kerstfeest vieren, het heerlijk

feest van de geboorte van de Here Jezus. Want jij hoort bij ons, jij bent eigenlijk ook één van de klas. En omdat jij nu niet bij ons kunt komen, komen wij bij jou. Ik hoop, kind, dat het een heerlijke avond voor je wordt en voor ons allen."

Warlientje weet niet, wat ze zeggen moet. Ze knikt maar en fluistert: „Ja meester!" Alle kinderen kijken haar kant uit. Maar niemand lacht. Beppie knipoogt bemoedigend naar haar vriendinnetje.

„Laten we eerst bidden," vervolgt meester. De jongens en meisjes sluiten eerbiedig de ogen. Ook Warlientje en grootvader. Warlientje weet nu wel, wat bidden is. Dan spreek je tot God, die heel hoog in de hemel woont, maar toch altijd dicht bij je is.

Meester vraagt aan God, of Hij deze avond in hun midden wil zijn. Ook voor Warlientje bidt meester en voor de baron. Even is het stil na meesters gebed, dan, met één wenk, staan de kinderen op. Meester Bosman heft z'n stok in de hoogte en tweestemmig zingen de jongens en meisjes het oude kerstlied:

Stille nacht, heilige nacht,
Davids Zoon, lang verwacht,
Die miljoenen eens zaligen zal,
Werd geboren in Bethlehems stal.

Warlientje ligt stil te genieten. Wat klinkt dat mooi! Zo zou zij ook wel willen zingen. De wijs kent ze wel een beetje. Hanneke heeft het vers eens voorgezongen, toen ze op bezoek was. Hanneke kan prachtig zingen. Maar nu luistert Warlientje. En grootvader luistert ook. Grootvader denkt weer aan vroeger. Had God hem toch niet vergeten? Stuurde Hij vanavond een boodschap om te zeggen, dat de Here Jezus ook voor hem geboren was in Bethlehems stal? En dat hij, grootvader, weer gelukkig kon worden als hij geloofde, dat de Zoon van God ook voor zijn zonden op aarde was gekomen?

Na het zingen vertelt juffrouw Van Veen de kerstgeschiedenis. Wat luistert Warlientje naar het verhaal van Jozef en Maria, die geen plaats konden vinden in de herberg. En van de herders, die in de nacht plotseling de Engelen hoorden zingen, omdat er een Kindje geboren was in Bethlehem. Dat Kindje was niet een gewoon kind, maar de Zoon van God. Zo lief had God de mensen, ook haar, Warlientje, en grootvader, dat Hij aan hen dacht en Zijn eigen Zoon als klein kindje naar deze donkere aarde zond. Om de mensen, die in Hem geloven, voor altijd gelukkig te maken.

Warlientje weet, dat de Here Jezus ook dat boze in haar wil vergeven. Juist daarvoor, voor de zonden, kwam de Heiland op aarde. God strafte het kwaad, dat de mensen deden, aan Zijn eigen Zoon. Want dan krijgen de mensen, die Hem lief hebben, niet meer de straf voor hun kwaad. Uit liefde heeft de Here Jezus de heerlijke hemel verlaten om op deze boze aarde te lijden en te sterven.

„Wij vieren feest,” zegt de juffrouw, „omdat de Zoon van God op aarde kwam. Maar voor Hem begon toen het lijden. Voor Hem was dit het begin van de straf. Doch de Here deed dit alles uit liefde voor ons, dat wij voor altijd gelukkig zouden zijn, ook al hebben we het moeilijk in ons leven.” Warlientje wordt blij van binnen om alles, wat de juffrouw zegt. God kent ook haar grote verdriet en ook haar wil Hij nabij zijn.

Na de vertelling zingen de jongens en meisjes nog een paar kerstliederen. Dan mogen ze even praten.

Juffrouw Versluis komt met een grote chocoladeketel binnen. En daar achter Bertha met heerlijke, eigengebakken speculaas. Dat laten alle kinderen zich goed smaken. Bepie en Hanneke komen wat dichterbij Warlientje zitten.

„Fijn hè, Warlientje,” zegt Bep af en toe. Ze denkt aan wat straks komt. Warlientje weet nog lang niet alles. De andere meisjes schuiven ook wat meer hun kant op. Ze praten met Warlientje en vragen, of ze wel eens eerder Kerstfeest ge-

vierd heeft. En of het in Indonesië 's avonds altijd lang licht blijft.

„Nee,” vertelt het meisje, „om zes uur is het donker. Maar het blijft 's avonds warm, ook als het Kerstfeest is. Ik heb nog nooit zo'n fijn Kerstfeest gevierd.”

„Als je weer beter bent, kom je dan bij ons op school?” wil een ander meisje weten. Warlientje knikt even. Beter? Naar school? Was dat maar waar! Doch ze zegt niets en denkt: „Alles is nu zo heerlijk, laat ik daar alleen maar aan denken.”

Meester Bosman tikt weer en meteen gaan alle kinderen op hun plaatsen zitten. Nu mogen eerst de meisjes een gedicht opzeggen. Even zijn ze verlegen, als ze beginnen. Maar dat duurt niet lang. Vooral het laatste meisje draagt haar vers keurig voor. Bewonderend kijkt Warlientje naar het kind. Zou zij dat later ook durven? Het zal wel heel erg moeilijk zijn.

Nu komen de jongens aan de beurt. Die zijn helemaal niet bang. De eerste jongen begint met daverende stem z'n gedicht op te zeggen. „Een beetje zachter, Jan,” fluistert meester, „wij zijn niet doof, jongen.” Jan lacht even, maar gaat met nieuwe moed verder. Hij zal eens extra z'n best doen, de hele week heeft hij thuis gerepeteerd. Zo vaak, dat moeder op 't laatst zei: „Nu is het mooi genoeg, Jan, sla nu maar eens een dag over.”

„Knap gedaan,” prijst meester na afloop, „jullie krijgen alle vier een pluim, hoor!” Ook de baron vindt het prachtig, Hij zegt tegen Bertha, dat ze een extra koekje voor de jongelui moet halen. Dat hebben ze wel verdiend.

Er lijkt geen eind aan de heerlijke avond te komen. Eerst zingen ze samen weer een mooi lied:

Daar is uit 's werelds duist're wolken,
Een licht der lichten opgegaan.

Warlientje kent het ook, de vriendinnetjes hebben het haar geleerd. Ze zingt zachtjes mee.

Nu gaat meester Bosman een verhaal vertellen. Een gewoon verhaal, niet uit de Bijbel. Met spanning luisteren ze allemaal, hoe een ijsbeer een jongen achtervolgt, die alleen door de grote sneeuwvlakte dwaalt. Gelukkig wordt de jongen gered en hij komt veilig bij zijn moeder thuis.

Bertha gaat nog eens rond met de chocolademelk. Ze hebben allen dorst gekregen van het luisteren.

„Nu komt het,” fluistert Toos tegen Nettie. „Je weet wel, het cadeau.” Meester Bosman verdwijnt in de gang met twee jongens en twee meisjes. Maar heel gauw komen ze terug en dragen iets zwaars naar binnen.

„Ruimte, jongens,” roept meester. Alle kinderen schuiven op zij. Iedereen kijkt naar Warlientje.

Voorzichtig wordt de verrassing bij het zieke meisje neergezet. „Voor jou,” zegt één der jongens, „van de vierde en vijfde klas. We hebben het zelf gemaakt.”

Warlientje is er beduusd van. Ze vergeet helemaal om te bedanken. Is dat prachtige poppenhuis voor haar? Voor haar alleen? Verlegen kijkt ze van de één naar de ander.

Juffrouw Van Veen komt naar haar toe. „Het is echt voor jou, Warlien, voor jou alleen. Je mag het altijd houden. Ben je er blij mee?”

Of ze er blij mee is? Dat hoeft niemand te vragen. Warlientjes gezicht straalt! Ze weet niet, waar ze het eerst of laatst naar moet kijken. Alles is even mooi. Toos staat vlak bij haar. Die wijst naar de lampjes, hoe ze die aan moet steken.

Alle jongens en meisjes hebben schik in Warlientje. Ook meester Bosman en de juffrouw. Ze zijn allemaal even blij, omdat Warlientje zo gelukkig is met de verrassing.

Grootvader bedankt uit naam van zijn kleindochtertje. En ook uit naam van zichzelf. Want het is een heerlijke avond voor hen beiden geweest. Ze hebben mogen horen, hoe lief God de wereld gehad heeft en nog heeft. Ze hebben ook gezien de liefde in de harten van de kinderen. Want juist, omdat zij de Here Jezus liefhebben, willen ze naar

Zijn stem luisteren en voor anderen tot een zegen zijn. Ze hebben Warlientje zo gelukkig gemaakt. Daar kan de baron vanavond God voor danken.

Tot slot zingen ze samen de Avondzang: „k Wil U, o God, mijn dank betalen.” Dan is het einde gekomen. Beleefd geven de kinderen mijnheer de baron een hand. Meester Bosman bedankt voor de gastvrijheid en de heerlijke tractatie. Ook Warlientje groeten ze één voor één. „Dag hoor, beterschap Warlien, daag.” Het is net, of ze mekaar al lang kennen. En het is toch pas één avond.

„Zo,” zegt grootvader, als alles weer rustig is, „was dat nu een verrassing of niet? Daar had je zeker niet op gerekend, vrouwtje.”

„Grootvader,” is alles wat Warlientje zeggen kan. „Ik ben toch zo blij. Om het mooie cadeau en ... en ... u weet wel, om wat de juffrouw vertelde.”

„Ik ben toch zo blij,” herhaalt ze nog eens.

Dubbele blijdschap

De volgende morgen wordt Warlientje met een feestelijk gevoel wakker. Even moet ze denken, waar die blijdschap vandaan komt. O ja, nu herinnert ze het zich weer. Het is Kerstfeest. En gisteravond zijn de jongens en meisjes van school geweest. Toen hebben ze gezongen en juffrouw Van Veen heeft verteld. En, — ze heeft een prachtig cadeau gekregen. Ineens zit Warlientje rechtop in bed. Het is nog donker om haar heen. Nu zou het leuk zijn om de lampjes te laten branden.

Maar, het poppenhuis staat natuurlijk nog in de andere kamer. Vanmiddag mag ze daar weer liggen. „Fijn,” denkt het meisje, „straks ga ik alles goed bekijken. Gisteravond had ik daar geen tijd meer voor.”

Het worden heerlijke dagen. Warlientje raakt niet uitgekeken naar al dat moois. Grootvader heeft een tafeltje naast haar ruststoel gezet, waar de poppenwoning precies op past.

Eén voor één neemt ze de poppenkinderen in de hand en laat ze het hele huis doorwandelen. Eén moet er koken, dat is natuurlijk de moeder. Vader blijft zolang bij de kinderen. Tegen de avond worden de lampjes aangestoken. Nee maar, wat ziet alles er nu gezellig uit!

In een kast heeft Warlientje voor alle bewoners nog een stel kleren ontdekt. Dat is weer een nieuwe verrassing. Vol bewondering bekijkt ze de snoezige jurkjes en manteltjes. Wat hebben de meisjes daar een werk aan gehad! En dat allemaal voor haar, Warlientje, die ze bijna niet eens kennen.

Grootvader heeft schik, dat z'n meisje zo blij is. Wat heerlijk, dat ze die vriendinnetjes gevonden heeft. Of liever, dat die vriendinnen naar Warlientje gekomen zijn en zo

Eén voor één neemt ze de poppenkinderen in de hand.

lief voor haar waren. Anders had ze misschien nog eenzaam gelegen, hier, in dit grote huis. Grootvader gelooft, dat God het zo bestuurd heeft. En daar is hij heel dankbaar voor. Want ook in zijn hart begint weer iets van de blijdschap te komen, waarvan de engelen zongen in de Kerstnacht: „U is heden geboren de Heiland, namelijk Christus de Heer.”

De baron heeft ervaren, dat het leven zonder God heel moeilijk is. Voortaan, hoopt hij, zal het anders worden. Al blijft het verdriet, toch is er verschil, want nu is er de vreugde, dat God ook hem wil verlossen van alle zonde en nood.

De tweede Kerstdag mogen Bep, Hanneke, Toos en Nettie 's middags bij Warlientje komen. Dat is een dubbel feest.

Nu kunnen ze samen nog eens over de fijne avond praten. En de meisjes zien meteen, hoe blij haar vriendinnetje met het mooie cadeau is.

Beppie vraagt, wat Warlientje nu wel het allerprettigst gevonden heeft. Doch dat is moeilijk te zeggen. „Alles was fijn,” zegt Warlientje, „het vertellen en het zingen en de voordrachten. Ik weet het heus niet.”

„Nou, en de chocola en de speculaas,” voegt Toos er aan toe, „dat was ook heerlijk, hoor!”

De Kerstdagen vliegen om. Veel te gauw naar Warlientjes zin. Ze moesten eens zo lang duren.

Als het eenmaal Oud- en Nieuwjaar geweest is, begint Warlientje naar het voorjaar te verlangen. De dokter heeft gezegd, dat ze dan naar buiten mag. Maar eerst moet het zonnetje lekker schijnen.

Dokter is erg tevreden. Hij zegt tegen grootvader, dat ze wel eens een kwartiertje op mag. Heel voorzichtig natuurlijk, anders gaat het weer mis. Dat is een grote vreugde voor hen beiden. Warlientje straalt, als ze in grootvaders leunstoel aan tafel zit. O, als ze weer gewoon lopen en springen kan. En net zo hard hollen als de anderen! Wat zal dat heerlijk zijn! Elke avond bidt ze, of God haar beter wil maken. Meester Bosman heeft gezegd, dat God ons altijd geeft, wat het beste voor ons is. Ook, als het eens niet gaat zoals wij dat graag willen. Wij begrijpen niet, waarom God ons niet direct verhoort. Het kan dan wel eens heel moeilijk voor ons zijn. Wij zouden maar het liefst willen, dat God ons beter maakte, als we het vroegen. Maar God weet beter wat goed voor ons is, dan wij het weten. Want het voornaamste is niet onze gezondheid, maar dat we een kind van God zijn. Dan kunnen we blij wezen, zelfs al gaan we niet vooruit.

Natuurlijk mogen we wel verlangen naar beterschap en er ook om bidden. Dat heeft de Here Jezus zelf gezegd. En daarom luistert Hij altijd naar ons, ook als wij soms denken van niet.

Nu Warlientje wat sterker wordt, krijgt ze meer lessen van de meester. Ze heeft elke dag heel wat huiswerk te maken. Gelukkig leert ze graag; meester Bosman heeft gezegd, dat, als het zo door gaat, Warlientje de anderen best inhaalt. Ze komt dan bij Toos en Nettie in de klas, als ze naar school mag.

Het is feest voor Warlientje, als de eerste zachte voorjaarsdag komt. Aan grootvaders arm mag ze even in de tuin wandelen. Heerlijk is dat, alles ruikt zo lekker buiten. Samen bekijken ze de struiken en de planten. Overal spruiten nieuwe blaadjes uit.

„Dat is elk jaar weer een groot wonder,” zegt grootvader. „God zegent ons ook in de natuur.”

Hij vertelt, hoe al de bloemen heten. En wanneer ze bloeien. Warlientje luistert aandachtig. Alles is nieuw voor haar. Ze kan al die namen wel niet ineens onthouden. Maar dat komt later wel. Nu kijkt ze maar naar dat jonge groen, dat uit die dorre, sombere takken te voorschijn komt. Hoe is het mogelijk, dat straks de mooiste bloemen in allerlei kleuren uit de donkere aarde omhoog zullen komen.

Warlientje weet wel, dat God alles geschapen heeft. En dat God dat alles nu doet groeien. Ook daarin geeft God zoveel aan de mensen.

Elke dag mag Warlientje nu even naar buiten. En steeds wat langer. De buitenlucht doet haar goed, ze voelt zich veel beter. Ook is ze niet zo gauw moe meer.

De dokter zegt, dat ze hard vooruit gaat. Ze moet maar flink eten, slapen en buitenlucht happen. Misschien mag ze dan deze zomer nog naar school.

Wat zijn grootvader en Warlientje daar dankbaar voor! God maakt het hierin ook goed met hen. Wel komt af en toe het verdriet boven om vader en moeder. Maar toch voelt Warlientje zich niet alleen meer. Bij grootvader heeft ze een eigen thuis gevonden. Daar hoort ze voortaan.

Als de lente in het land is, wordt het weer feest voor War-

lientje. Ze gaat haar tiende verjaardag vieren. Nog nooit is ze in Holland jarig geweest.

De baron heeft een fijn plannetje bedacht. Dat kan alleen doorgaan, als het mooi weer is. Maar gelukkig straalt de zon die dag.

De vier vriendinnen zijn ook uitgenodigd. Het treft, dat Warlientje op Woensdag jarig is. Nu hebben ze vrij van school 's middags.

Eerst moet de jarige rusten, pas om drie uur mogen de meisjes komen. Maar dan begint de pret meteen. Grootvader stelt voor een rijtoer te maken. Dan kan z'n kleindochter de omgeving eens bekijken. Want ze heeft nog niets van het dorp gezien dan alleen het „Huis.”

Een reuzeplan vinden de vriendinnen het. Ze klappen van plezier in de handen. Dol gewoon, om in het rijtuig van de baron te mogen rijden. Ze maken met z'n vijven een rondedansje. Warlientje hijgt er van, eigenlijk mag ze zich niet zo druk maken. Doch vandaag kijkt grootvader wat door de vingers.

Eén voor één worden ze door de koetsier in de wagen geholpen. Diep zakken ze weg in de verende kussens. O, o, wat een verrassing! Nog nooit hebben de vijf meisjes in een rijtuig gezeten. Wie had dit gedacht!

Grootvader zit naast de koetsier op de bok. Eerst moeten ze het hele dorp rondrijden, zegt de baron. Warlientje wil graag alles zien: de school, de kerk, de huizen, waar Beppie en Hanneke wonen!

Beppie's moeder staat voor het raam, als ze langs komen. Ze ontdekt plotseling, wie in het rijtuig zitten. Uit alle macht begint ze te zwaaien en de meisjes wuiven terug, zo hard ze kunnen. Toos wijst Warlientje, waar ze moet kijken. Leuk, dat moeder hen gezien heeft.

Ook ontdekken ze verschillende jongens en meisjes op de weg. Warlientje herkent de jongen, die voorgedragen heeft op het Kerstfeest. „Ha, Jan,” roept ze en tikt tegen het raam, „daag!” Jan hoort niets, maar ziet Warlientje

knikken en zwaaien in dat rijtuig. „Hallo,” schreeuwt hij terug, „waar gaan jullie heen?”

Toos glundert. Alle mensen van het dorp zien hen nu rijden. Ze lijken de koningin en de prinsessen wel, zo deftig zitten ze! Nog veel fijner dan in een auto. Dit gaat niet zo hard, je kunt alles op je gemak bekijken.

Ook Warlientje geniet geweldig van de rit. Een bof, dat de zon schijnt, alles is nu zo vrolijk.

Na het dorp slaat de koetsier een bosweg in. De wagen hobbelt wel wat, maar dat vinden de meisjes juist leuk.

Mooi is het tussen de bomen. Zo stil en rustig. Af en toe zwiept een vooruithangende tak tegen de ruiten van het rijtuig. Dan knijpt Toos gauw haar ogen dicht. Maar dat is natuurlijk niet nodig. De tak blijft rustig aan de buitenkant.

Wel twee uur rijden ze. Eindelijk gaan ze langs een omweg weer naar huis. Daar heeft juffrouw Versluis de tafel al gedeckt. Het viertal mag blijven eten. Met z'n vijven zitten ze om de ronde tafel in Warlientjes kamer. En wat daar niet op die tafel staat! Toos begint te watertanden, als ze het ziet. Een grote schaal met boterhammen en worst en jam en hagelslag en koek. Dan nog voor ieder een heerlijk puddinkje, versierd met kersen en stijfgeklopt eiwit. En verder... een prachtige taart, waar „Tien jaar” op staat met witte letters.

Warlientje mag de taart zelf aansnijden. Dat is een moeilijk karwei. Want de vijf stukken moeten allemaal even groot zijn. Bep en Hanneke met de twee zusjes kijken belangstellend toe. Af en toe geeft Toos een aanwijzing. Hanneke raadt aan eerst op gelijke afstand streepjes te trekken met het mes. Dan kunnen ze beter zien, of alle punten dezelfde maat hebben. Dat deelt later gemakkelijker.

Warlientje brengt het er keurig af. Ze is daar zelf trots op. Heel deftig presenteert ze haar visite. Voorzichtig laten de meisjes het stuk taart op hun bord glijden.

Toos krijgt er een kleur van. Stel je voor, als ze het eens liet vallen op dat schone, witte tafelkleed. Verschrikkelijk

gewoon! Maar alles loopt goed af, de punt komt netjes op het bordje terecht.

Ze laten zich alles uitstekend smaken. Eerst durven ze bijna niet nemen van die lekkere spullen. Maar Warlientje zegt, dat het best mag. Daarvoor heeft de juffrouw het neergezet.

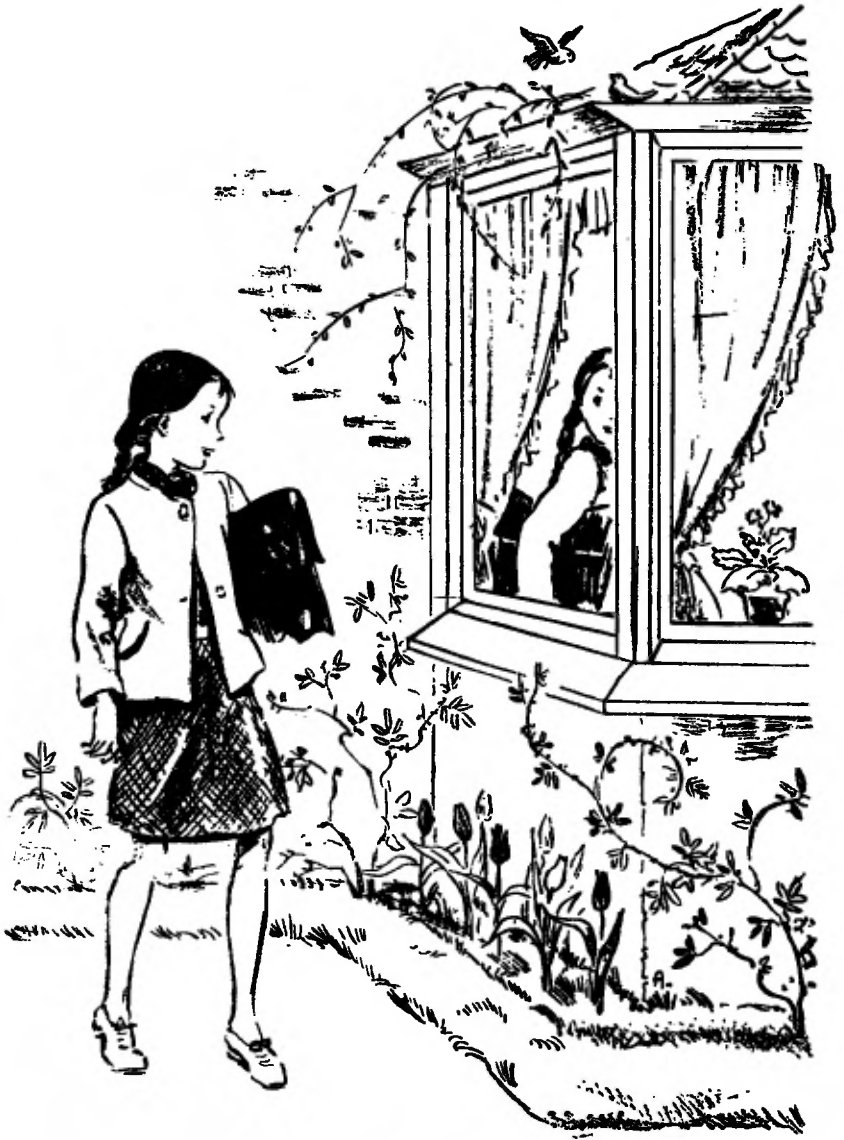
Toos heeft flinke trek gekregen na de rit. Thuis eet ze meestal zes sneetjes brood, nu lust ze er wel tien. Dat komt ook, omdat ze hier op elke boterham wat krijgt. Thuis gebeurt dat natuurlijk niet!

Om zeven uur gaan de meisjes naar huis. Warlientje moet vroeg naar bed. Het is een drukke dag voor haar geweest. Maar een heerlijke dag! Ze bedankt grootvader nog eens hartelijk voor alles. Wie had kunnen denken, dat ze zo'n fijne verjaardag zou hebben in Holland?

Eindelijk nadert de dag, waarop Warlientje voor het eerst naar school mag. Ze verlangt er naar en toch ziet ze er tegen op. Wat zullen de kinderen zeggen? Zou ze de lessen kunnen volgen? Als de jongens en meisjes haar maar niet uitlachen wanneer ze iets verkeerd zegt. Want dan gaat ze vast huilen. Gelukkig komt ze bij Toos en Nettie in de klas, dat zijn in elk geval bekenden.

Van grootvader heeft Warlientje een prachtige schooltas gekregen. Juffrouw Versluis verraste haar met een fijn etui van rood leer, waar drie potloden en een penhouder in-zitten. Verder nog een stukje gummi en een doosje met glanzende pennen. En Bertha kwam met een lineaal en een tekendoos aandragen. Wel tien maal heeft Warlientje alles in- en uitgepakt. En heel stilletjes is ze de tuin rond-gelopen met de tas onder haar arm. In de grote spiegel-ruit van de serre zag ze zichzelf gaan. Wat een enig gezicht was dat! Vaak had ze vanuit de verte de meisjes van school zo gezien en nu liep ze net eender.

Ook de naaister komt er nog aan te pas. Warlientje moet bijna allemaal nieuwe kleren hebben. Lekkere wollen jurken

In de grote spiegelruit van de serre zag ze zichzelf gaan.

en een warme mantel. Vol belangstelling staat ze te kijken, als de schaar in een grote, rode lap gezet wordt. Voorzichtig aait ze met haar vinger over het goed. Hè, wat lekker zacht voelt dat aan. Zo'n jurk heeft ze nog nooit gedragen in Indonesië. Maar daar is het altijd warm. Daarom kun je ginds alleen maar dunne kleren dragen.

„Ik zal m'n vrouwtje wel missen,” zegt grootvader, „wat zal het stil in huis zijn, als je weg bent.”

Warlientje lacht. „Als ik thuis kom, zal ik u alles vertellen van school, dat vindt u toch ook prettig?” Natuurlijk is grootvader erg nieuwsgierig naar alles wat z'n kleindochtertje beleven zal. Hij knikt haar geruststellend toe. „We zijn allebei echt blij, kind, dat je weer beter bent. En dat je nu met de andere kinderen naar school kunt gaan.”

Als de grote dag aangebroken is, staan Bep, Hanneke, Toos en Nettie al om half negen bij de baron op de stoep. Ze komen hun vriendinnetje halen. Grootvader had haar zelf willen brengen, maar Warlientje vond het leuker om met de meisjes mee te gaan.

Ze was al heel vroeg wakker, deze morgen. Het duurde zo verschrikkelijk lang, eer juffrouw Versluis opstond. Daarom is Warlientje blij, dat de vriendinnen niet zo laat komen. De tas heeft ze gisteravond al klaar gelegd.

„Wat een mooie jurk heb jij aan, Warlien,” prijst Toos. Bewonderend staat ze haar aan alle kanten te bekijken. „Mag je die altijd naar school aan? Of is het je Zondagse?”

„Nee,” glundert het meisje, „voor de Zondag heb ik een blauwe. Nog veel mooier dan deze.”

De baron lacht. Wat is dit een andere Warlientje dan het meisje, dat 't vorig jaar als een klein, schuw vogeltje bij hem binnen gebracht werd. Wie had kunnen denken, dat ze zo flink zou worden! God is goed geweest voor hen. Dankbaar kijkt grootvader naar zijn kleindochtertje.

Warlientje merkt daar niets van. Ze heeft het veel te druk. De nieuwe strikken om haar haarvlechten willen er telkens

afglijden. „Je moet er eerst een elastiekje om doen,” raadt Beppie aan, „dan blijven ze veel beter zitten.”

Nog eens onderzoekt Warlientje de tas, of alles er in zit. Heeft ze niets vergeten? Vanmiddag komt er natuurlijk nog meer bij en morgen ook. Want ze krijgt geregeld huiswerk mee om de schade een beetje in te halen.

„Nu moeten jullie zo zachtjes aan gaan,” zegt juffrouw Versluis, „anders zou je de eerste de beste dag te laat komen.”

Zenuwachtig trekt Warlientje haar mantel aan. Hu, nu het werkelijkheid wordt, is ze toch wel wat onrustig van binnen. Als de eerste morgen maar voorbij is, dan is het niet zo vreemd meer.

„Dag kind, hou je maar goed,” troost grootvader bij het afscheid. „Je bent en blijft mijn flinke Warlientje.”

Een stevige zoen is het antwoord. „Dag grootvader, tot vanmiddag, hoor. Dag juffrouw.”

Bertha komt ook nog even kijken. „Laat je niet op je kop zitten, meisje, en als de jongens je plagen, dan zal ik ze wel eens te pakken nemen. Zeg dat maar tegen ze.” Ze knijpt Warlientje even in de wang. „Sterkte, hoor, ik zal de hele morgen aan je denken.” Bertha maakt maar gauw, dat ze weg komt. Ze wil niet weten, dat er een traan over haar wangen rolt. Wat zal ze het kind missen. Nu wordt het weer stil in het grote huis.

„Maar kom, wat zeur ik,” bestraft ze zichzelf. „Ik moet toch blij zijn dat het meisje beter is. En ze komt toch uit school weer thuis?”

Met z'n vijven stappen ze parmantig over de weg, Warlientje in het midden. Af en toe halen andere kinderen hen in. Sommigen herkent Warlientje nog van het Kerstfeest. Leuk, om zo door het dorp te lopen. Nu is ze een heel gewoon kind, waaraan niets bijzonders te zien is.

Toos babbelt honderd uit, maar Warlientje heeft er dit keer niet veel aandacht voor. Ze is erg benieuwd, hoe het er op school uit zal zien.

„Zal ik vragen, of je naast mij mag zitten?” vraagt Nettie.

Warlientje knikt. „Ja, als het mag, dan graag. Jij bent tenminste mijn vriendin.”

Toos springt op. „Dan kan je net zo goed naast mij zitten, ik ben toch ook je vriendin?”

Warlientje vindt het een moeilijk geval. Ze weet niet zo gauw, wat ze daarop antwoorden moet. Ze kan toch maar in één bank tegelijk zitten? Of het nu Toos of Nettie is, dat blijft haar hetzelfde.

„Nou,” nodigt Toos, „wie kies je, Warlien?”

Gelukkig helpt Beppie haar. „Zeur niet zo, Toos, dat kan Warlien toch niet zeggen! Ze krijgt van de meester misschien naast geen van beiden een plaats. Je zult het vanzelf wel zien.”

Toos moppert wat, maar zwijgt toch. Eigenlijk heeft Bep gelijk, ze moet maar rustig afwachten.

„We zijn er,” roept Hanneke opeens. Warlientjes hart begint sneller te kloppen. Ze staan voor een groot hek. En achter dat hek is een plein, waar grote en kleine kinderen spelen.

„Waar is de school?” vraagt Warlientje een beetje angstig aan Toos.

„O, kom maar mee. Als we op de speelplaats zijn, zie je 'em vanzelf wel. Laten we eerst eens kijken, of de meester er is.” Ze trekt Warlientje mee het hek door.

Een groepje spelende meisjes blijft plotseling staan. Ze zien een vreemd kind bij Beppie en Hanneke. Zou ze op school komen? Wat een leuke, zwarte vlechten heeft dat meisje. Wie zou het zijn?

Warlientje ziet al die ogen op zich gericht. Ze drukt haar arm steviger door die van Toos. Dat geeft een vertrouwd gevoel tussen al dat vreemde hier.

Daar komt meester Bosman hen al tegemoet. En ook juffrouw Van Veen. Hartelijk schudt meester haar de hand. Van de juffrouw krijgt ze een pluimpje, dat ze er zo goed uitziet. „Kind, kind, wat een verschil bij vorig jaar, toen ik je voor het eerst zag. Je bent bijna een blozende, Hollandse meid geworden. Wat is dat heerlijk.”

Warlientje glundert bij die lof. Opeens valt alle verlegenheid van haar af. Ze is helemaal niet bang meer. Blij lacht ze tegen juffrouw Van Veen. Zo zachtjes aan staat er een hele kring van jongens en meisjes om hen heen. Iedereen is nieuwsgierig om te weten wat daar gebeurt.

Meester kijkt de groep eens rond. Hij ziet het kleine, donkere meisje tussen al die robbedoezen, die soms zo onnadenkend kunnen zijn. Maar die toch ergens in hun hart een klein plekje hebben voor alles wat hun bescherming nodig heeft.

„Jongens,” zegt meester Bosman, „de meesten” van jullie zullen zich Warlientje nog wel herinneren van het Kerstfeest. Ze was toen ziek. Maar gelukkig is ze nu weer beter. Daarom komt ze bij ons op school. Ik hoop, dat jullie allemaal echte kameraden voor haar zullen zijn. Warlientje is nog nooit op school geweest. Jullie weten, dat ze uit een ver land komt, waar alles anders is dan hier. Daarom zal het wel eens vreemd voor haar zijn. Maar ik vertrouw, dat jullie het haar zo prettig mogelijk willen maken. Dat ze het in Holland net zo fijn vindt als in Indonesië. Zullen we dat afspreken?”

„Ja, meester,” roepen alle kinderen door elkaar. „Natuurlijk, meester.” Ze nemen zich voor om altijd aardig tegen dat meisje te zijn.

„Ik zal 't de jongens wel afleren, als ze Warlientje plagen,” dreigt Jan. Hij balt bij voorbaat al z'n vuist tegen zijn kor-nuiten.

Dezen halen minachtend de schouders op. „Jo, hou je koest, schep niet zo op!”

Meester sust de opkomende ruzie. „Dat zal zo'n vaart niet lopen, Jan, vechtpartijen hebben we niet nodig!”

Warlientje ontdekt, dat Jan degene is, die op het Kerstfeest voorgedragen heeft. „Toch een aardige jongen,” denkt ze.

„Nu naar binnen,” besluit meester Bosman, „het is negen uur. Warlientje, ga jij maar met mij mee.”

Vol spanning loopt het meisje door de gang. Ze ziet een hele rij kapstokken. Aan één er van moet ze haar mantel

ophangen. „Goed je nummer onthouden, kind,” zegt meester, „voortaan is dat jouw plekje.”

In de gang zijn wel vier deuren. Door elke deur gaan kinderen naar binnen. Ze schijnen allemaal precies te weten, waar ze moeten zijn.

„Hier is ons lokaal,” hoort ze meester zeggen. „Nu zullen we een fijn plaatsje voor je uitzoeken.”

Warlientje kijkt eens rond. Wat leuk ziet het er uit! Vier rijen banken telt ze. Aan de wand hangen mooie platen. En in de vensterbank staan allerlei potjes met bloemen.

Zou zij ook in zo'n bank mogen zitten? Wat enig zal dat zijn!

„Je moet maar een plaatsje vooraan hebben,” vindt meester, „dan kan ik je gemakkelijker helpen, als je iets niet weet.”

Toos zit te popelen. Jammer, dat zij niet in de eerste bank zit, nu wordt Warlientje vast niet haar buurmeisje.

Meester Bosman ziet wel het spannende gezicht van Toos. Maar hij oordeelt het toch beter, dat Warlientje naast een vreemd meisje zit. Dan went ze meteen wat aan de andere kinderen. Daarbij is Toos een echte woelwater, die haar vriendin misschien van het werk af zou houden.

Het meisje, naast wie Warlientje een plaats krijgt, heet Joke. Joke heeft heel blonde krullen, bijna zijn ze wit.

„Zwartje” en „Witje” kan ik jullie nu noemen,” plaagt meester.

't Wordt stil in de klas. Meester vouwt de handen. Ook de kinderen doen het. Warlientje volgt hun voorbeeld. Ze weet nu wel, wat dit betekent. Meester gaat bidden, dat is, tot God spreken.

Eerbiedig sluit het meisje de ogen. Eerst vraagt meester, of God hen helpen wil bij het werk op school. Dan dankt hij, dat Warlientje nu hier mag zijn. Dat ze weer helemaal beter is. En meester vraagt aan God, of Hij in liefde op haar neer wil zien en dit schaapje van Zijn grote kudde voor altijd in Zijn hoede wil nemen.

Warlientje bidt mee. Ze is zo blij van binnen. Omdat ze weer gezond is en als een gewoon meisje naar school kan gaan. En ook, omdat ze de Here Jezus kent. Nooit zal ze meer alleen zijn.

Na het bidden blijft het even stil. De jongens en meisjes kijken allemaal naar de voorste bank. Toos wrijft een beetje langs haar ogen.

„Nu mag jij vanmorgen een versje opgeven, Warlientje,” zegt meester Bosman. „Een versje, dat je zelf mooi vind.”

Even denkt het meisje na. Dan weet ze het al.

„En?” vraagt meester, „zeg het maar gerust.”

„Jezus kwam op aarde neder,” fluistert ze verlegen.

Met de klas zingt Warlientje even later het lied, dat ze van Bep en Hanneke geleerd heeft.

Wat klinkt het mooi, zo samen! Nog nooit maakte het kleine, donkere meisje zo iets mee. Met heel haar hart zingt ze van die Heiland, die voor kinderen uit Indonesië en Holland, en voor alle kinderen, die Hem volgen, een trouwe Vader wil zijn.

Ze kent de drie verzen uit haar hoofd. Vooral het laatste vindt ze prachtig.

Het is alsof de klas voelt, waarom dit lied voor het nieuwe meisje van zo grote betekenis is.

Fors klinken hun jonge stemmen door het schoollokaal. Ze hebben nog nooit zo mooi gezongen. Aan de andere kant luistert juffrouw Van Veen. Ze kijkt door het raam een ogenblik naar de zingende kinderen. Op de voorste bank ontdekt ze Warlientje. En in gedachten zingt ze mee:

Trouw zal Hij hen steeds geleiden
Aan Zijn vriendelijke hand,
En Hij zal hun plaats bereiden
In het hemels Vaderland.
Niemand zal ze Hem ontrukken,
Want Hij gaat hen altijd voor.
Allen, die Zijn voetstap drukken,
Blijven in het rechte spoor.